

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΙΚΛΑΣ

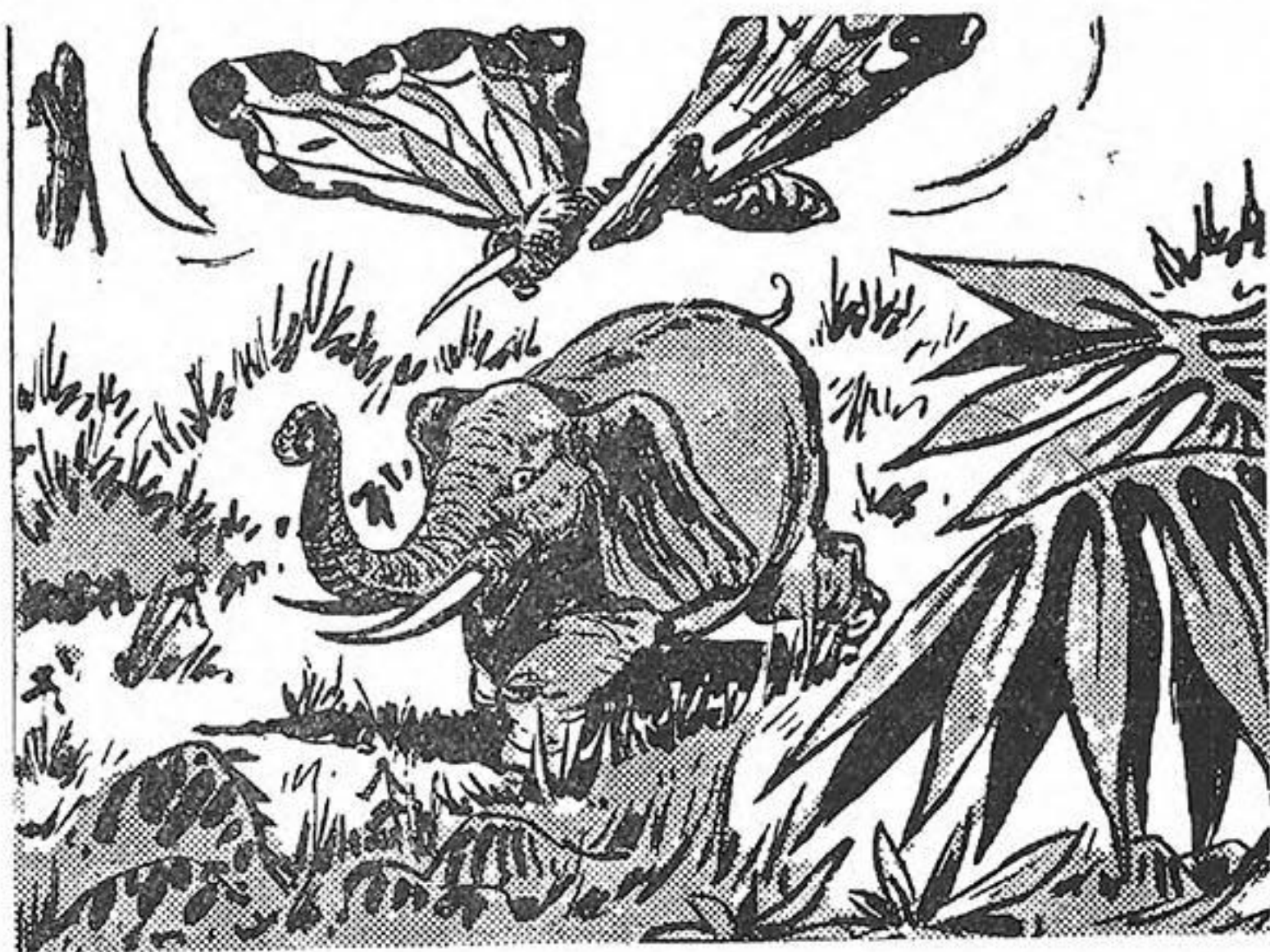
ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ

10

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ
ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΩΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑΚΙΑ

ΜΕ την εμφάνισι τῆς μελαψῆς Γιαράμπα, τῆς ὑπέροχης βασίλισσας τῆς ζούγκλας, σκοτεινὰ συννεφάκια παρουσιάζονται στὸν ξάστερο οὐρανὸ τῆς φιλίσ του Ταμπόρ καὶ τῆς Ζολάν. Καὶ γενικὰ ἡ ζωὴ στὴν κρυφὴ σπηλιὰ τῶν τεσσάρων ἡρώων μας, ἀρχίζει νὰ παρουσιάζη συνεχῶς ἀνωμαλίες καὶ διασπάσεις (*).

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος, τὸ 9, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο : «ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟ ΔΕΝΤΡΟ».

Πρῶτος ὁ μικροσκοπικὸς μαῦρος πρίγκιπας Πιτσικόκο ἐγκαταλείπει τὴ Ζολάν καὶ ἀκολουθεῖ τὴν πανέμορφη βασίλισσα Γιαράμπα γιὰ νὰ γίνῃ ὑπασπιστής, σωματοφύλακας καὶ... «σκιάβος τῆς ματιᾶς της — καὶ ἀφέντης τῆς καρδιάς της», ὅπως τὸ λέει μὲ στιχάκι.

Ἡ μελαψὴ κοπέλλα, ἡ ἀφθαιστὴ σὲ ὁμορφιά, δύναμι, ἐξυπνάδα καὶ καλωσύνη, φαίνεται πὼς ἔχει γοητευθῇ ἀπὸ τὸν Ταμπόρ. Ἀλλὰ καὶ τὸ πανωριό καὶ ἀτρόμητο παλληκάρι τῆς ζούγκλας, παρὰ τὴ μεγάλη ἀδελφικὴ ἀγάπη ποὺ νοι

ώθει για τὴ συντροφισσά του Ζολάν, δοκιμάζει μὰ παροάξει-νη συγκίνησι καὶ ἓνα γλυκό-πικρο κέντρισμα στὴν καρδιά του σὰν ἀντικρύζει γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ὑπέροχη καὶ ἀσύγκριτη Γιαράμπα!

Ἡ Ζολάν, τὸ ὁμορφο ξανθὸ κορίτσι, διαισθάνεται τὸν κίνδυνο καὶ δημιουργεῖ σκη-νές ὑπὸν πολυαγαπημένο σύντροφό της. Ἡ ζήλεια τὴν ἀναγκάζει πολλὰς φορές νὰ κάνη πράξεις κακίας καὶ ἐκδικήσεως καὶ ξεπέφτει πολὺ στὰ μάτια τοῦ Ταμπόρ. Φτάνει μέχρι νὰ φύγῃ μιὰ νύχτα ἀπὸ τὴ σπηλιά καὶ νὰ περιπλανηθῇ μονάχη της καὶ ἀπλη στὰ σκοτάδια καὶ στοὺς κινδύνους τῆς ἄγριας ζούγκλας. Ἔτσι, καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὰς τρομακτικὰς περιπέτειες ποὺ παρὰ λίγο νὰ τῆς στοιχίσουν τὴ ζωὴ, πέφτει στὰ κλαδιά — πλοκάμια τοῦ ἀνθρωποφάγου δέντρου. Τὴ σώζει ὁμως ἡ Γιαράμπα, ποὺ γιὰ νὰ τὸ καταφέρῃ αὐτὸ πιάνεται ἐκείνη αἰχμάλωτη τοῦ φοβεροῦ φυτικοῦ θηρίου. Ἡ Ζολάν, ἐνῶ μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τὴ σωτήρα της, δὲν κάνει τίποτα γιὰ νὰ τὴ σώσῃ ἀπὸ τὸν τραγικὸ θάνατο ποὺ γιὰ χατήρι της θάβρισκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ καταρραμένου δέντρου. Εὐτυχῶς φτάνει ὁ Ταμπόρ καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ χεροδύναμου Μπουτάπα καταφέρνει νὰ τὴν σώσῃ τὴν τελευταία στιγμή.

Ἔτσι, ὅταν οἱ πέντε φίλοι ἐτοιμάζονται σὲ λίγο νὰ πάρουν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ,

ἡ Γιαράμπα βρίσκει — σὲ μιὰ στιγμή — τὴν εὐκαιρίαν νὰ ψιθυρίσῃ σιγὰ στὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας:

— Πρέπει αὔριο νὰ συναντηθοῦμε. Ταμπόρ... Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ κάτι πολὺ σοβαρό...

— Ποῦ; ρωτᾷ, τὸ ἴδιο σιγὰ καὶ ὁ Ταμπόρ.

Ἡ μελαψὴ βασίλισσα τῆς ζούγκλας κυττάζει γύρω ἀνήσυχη μὲ τὰ μαυροπόρσινα μάτια της καὶ τοῦ ἀποκρίνεται:

— Τὸ πρωῒ θὰ στείλω ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά σου ἓνα μαῦρο ἀγριογούρουνο... Ἀκολούθησέ το καὶ θὰ σὲ φέρῃ ἐκεῖ ποὺ θὰ βρίσκομαι!

.....

Ἡ Γιαράμπα μὲ τὸν Πιτσι κάκο φεύγουν σὲ λίγο κατὰ τὸ βορρᾶ καὶ ὁ Ταμπόρ, ἡ Ζολάν καὶ ὁ Μπουτάπα, κατὰ τὴν Ἀνατολὴ ὅπου βρίσκεται ἡ κρυφὴ σπηλιά τους.

Καθὼς προχωροῦν, τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας συλλογίζεται πῶς θὰ μπορέσῃ αὔριο τὸ πρωῒ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴ Ζολάν γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ μαῦρο ἀγριογούρουνο ποὺ θὰ τὸν φέρῃ κοντὰ στὴν πανώρια μελαψὴ κοπέλλα. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του καταστούνει κρυφὰ σχέδια καὶ βοίσκει προφάσεις καὶ δικαιολογίες γιὰ νὰ κάνη κάτι τόσο ἀπλὸ καὶ ἀθῶο, ποὺ δὲν ἔχει ὁμως τὸ κουράγιο νὰ τὸ πῇ στὴ συντροφισσά του.

Τέλος, φτάνουν στὴ σπηλιά τους καὶ κάθονται νὰ φᾶνε λίγα φρούτα ποὺ ὑπάρχουν

ἐκεῖ, πρὶν πλαγιάσουν νὰ κοιμηθοῦν.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Ταμπόρ, καὶ καθὼς καθαρίζει μιὰ μεγάλη ὠριμη μπανάνα, μουρμουρίζει:

— Οὐφ, πιά!... Βαρέθηκα νὰ τρώω τόσα χρόνια μονάχα φρούτα καὶ ξηρούς καρπούς. Ἐχὼ ἐπιθυμήσει νὰ φάω καὶ λιγάκι κρέας...

— Κρέας;! Κάνει κατὰπληκτο τὸ ξανθὸ κορίτσι. Ἐσὺ ποτὲ δὲν ἔχεις δάλει στὸ στόμα σου τέτοιο πρᾶμα!... Πῶς σοῦ ἦρθε ἔτσι ξαφνικὰ αὕτῃ ἡ ὄρεξη;

Κι' ἐνῶ τὰ γαλάζια μάτια τῆς σκοτεινιάζουν σὰν φουρτουνιασμένη θάλασσα, τὸν ρωτάει:

— Δὲ νομίζεις, Ταμπόρ...

— Τί;

— Δὲ νομίζεις πὼς ἀπὸ χθὲς τῇ νύχτα, ποὺ γνώρισες αὕτῃ τῇ μισοαραπίνᾳ τῇ Γιαράμπα, ἔχεις γίνει ἀλλοιώτικος;

— Μωρὲ ἄφησε τὸν ἄνθρωπο νὰ φάῃ κρέας!, διαμαρτύρεται ὁ Μπουτάπα. Οὔτε γιὰ ἅγιος νὰ πήγαινε, δὲν θὰ νήστευε ἔτσι!... Ἐννοια σου ἀφέντη Ταμπόρ, καὶ ἐγὼ αὐριο, πρωῒ-πρωῒ θὰ βγῶ νὰ χτυπήσω μὲ τὴ «μπιστόλα» μου κανένα ζαρκάδι τοῦ γάλακτος, νὰ τρώς καὶ νὰ γλύφῃς τὰ δάχτυλα τῶν ...ποδαριῶν σου!

Τὸ μελαχροινὸ παλιηκάρι δὲν φαίνεται ἱκανοποιημένο.

— Δὲν τρώω τέτοιο κρέας, Μπουτάπα. Τὰ ζαρκάδια εἶναι καλὰ καὶ ὀκκαὶ ζῶν. Τὰ

λυπᾶμαι...

— Τότε νὰ σοῦ ψήσουμε κανένα φίδι, Ταμπόρ, λέει ἡ Ζολάν. Αὐτὰ μόνο εἶναι κακὰ ζῶα...

Ὁ νέος μουρμουρίζει χαμηλώνοντας τὰ μάτια:

— Ναί, βάβαια, μὰ τὰ φίδια εἶναι συχαιμερὰ... Ὑπάρχουν ὅμως καὶ τὰ ...ἀγριογούρουνα, ἄς ποῦμε...

— Ἀμάν, μεζές!, κάνει ὁ ἀράπης μὲ τὸ τσουλούφι. Καὶ προπαντὸς τὰ μαῦρα! Ἔτσι ἀφέντη παιδί;

— Ναί, συμφωνεῖ πρόθυμα ὁ Ταμπόρ. Τὰ μαῦρα ἀγριογούρουνα εἶναι πολὺ πιὸ νόστιμα!

ΤΟ ΜΑΥΡΟ

ΑΓΡΙΟΓΟΥΡΟΥΝΟ

Η ΝΥΧΤΑ πέρασε ἡσυχῇ. Τὸ πρωῒ, καὶ πρὶν νὰ βγῇ ὁ χρυσὸς ἥλιος γιὰ νὰ ζωντανέψῃ τὴ ζούγκλα, ὁ Ταμπόρ σηκώνεται ἀπὸ τὰ χορταρένια στρωσίδια του.

— Ποῦ πάς; τὸν ρωτάει ἡ Ζολάν ποὺ βρίσκεται ξαπλωμένη μὰ ξύπνια στὰ ἀντικρυ νὰ στρωσίδια.

— Πουθενά, τῆς ἀποκρίνεται. Ἐδῶ, ἔξω ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς θὰ καθίσω λιγάκι... Ἐσὺ κοιμήσου. Εἶναι νωρὶς ἀκόμα...

Τὸ ξανθὸ κορίτσι πετιέται ὄρθιο.

— Θάρθω καὶ ἐγώ, Ταμπόρ φαίμεσαι στεναχωρημένος καὶ δὲν πρέπει νὰ σ' ἀφήνω μονάχο σου...

— Σὺς, τῆς κάνει ὁ νέος. Θὰ ξυπνήσῃς τὸ Μπουτάπα

καὶ εἶναι πολὺ κουρασμένος ἀπὸ χθές...

Ἡ Ζολὰν χτυπάει τὸν ὦμο τοῦ ἀράπη, μὲ τὸ ποδάρκι της καὶ τοῦ φωνάζει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ:

— Ἔ, Τσουλούφη! Ξύπνα νὰ πᾶς νὰ σκοτώσης κανένα φίδι νὰ ψήσουμε τοῦ ἀφέντη σου... Ὅχι, ὄχι, ξέχασα. Κανένα ἀγριογούρουνο, ἤθελα νὰ πῶ!...

Ὁ Ταμπὸρ κυττάζει τὴν ἄλλοτε ἀγαπημένη συντρόφισσά του καὶ συλλογιέται:

«Θεέ μου! Γιατὶ ἡ καρδιά της γέμισε ξαφνικὰ ἀπὸ τόση κακία; Ἐνῶ ἡ δική μου...».

Στὸ μεταξύ ὁ Μπουτάτα ξυπνάει, ἀνασηκώνεται, ψάχνει πρῶτα τὸ κεφάλι του νὰ

δῇ ἂν βρίσκεται στὴ θέσι του τὸ τσουλούφι, τρίβει τὰ ἡλίκθια γουρλωμένα μάτια του, χασμουριέται καὶ μουρμουρίζει:

— Καλὰ λές!... Πρέπει νὰ βγῶ γιὰ κανένα ζαρκάδι... Ἀπὸ τὸ πολὺ χορταρικὸ θὰ πετάξουνε τὰ ποδάρια μου ρίζες καὶ τὸ τσουλούφι μου... παραβλάσταρα!

Καὶ μονολογεῖ σὰν ν' ἀποθαυμάζεται γιὰ τὸ ἀστεῖο πὺν εἶπε:

— Πετάω κάτι «ἐξύπνα» πότε-πότε!... Μπά, σὲ καλὸ μου!

Ἔτσι σὲ λίγο ὁ Ταμπὸρ, πὺν ἤθελε νὰ περιμένη μονάχος ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ τὸ ἀγριογούρουνο πὺν θᾶστελνε

Ἡ σφαῖρα τοῦ Μπουτάτα ἔχει σωριάσει νεκρὸ τὸ ἀγριογούρουνο.

‘Ο Ταμπόρ παρακολουθεί την πάλη τῆς τίγρης με τὸ ἀγριογούρουνο.

ἡ Γιαράμπα, βρίσκεται τώρα ἀνάμεσα στὴ Ζολάν καὶ στὸ Μπουτάτα. Δὲν πολυστεναχωριέται ὅμως, γιατί ἔχει προετοιμάσει τὰ πράγματα ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ λέγοντας πὼς ἤθελε νὰ φάῃ κρέας ἀγριογούρουνου. Μάλιστα φανῇ τὸ ζωντανὸ θὰ κάνει τάχα πὼς κυνηγᾷ νὰ τὸ σκοτώσῃ καὶ ἔτσι, ξεμακραίνοντας, θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ καὶ νὰ συναντηθῇ μετὰ τὴ πανώρια μελαψὴ κοπέλλα.

Ξαφνικὰ ὁ Μπουτάτα φωνάζει δεικνύοντας πρὸς ἓνα ξέφωτο ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ κοντά:

— ‘Αφέντη παιδί! Τὸ ἀγριογούρουνο ποὺ λέγαμε! Μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι πολὺ μαῦρο

μὰ σκούρο χρῶμα ἔχει. Νόστιμο θάναί μιὰ φορά!

Καὶ τραβῶντας τὴ «μπιστόλα» του, κάνει νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ ξέφωτο.

‘Ο Ταμπόρ τρομάζει ἀφάνταστα. Ἄν τὸ ἀγριογούρουνο σκοτωθῇ πὼς θὰ μπορέσῃ νὰ συναντηθῇ μετὰ τὴ Γιαράμπα; Γίως θὰ μάθῃ τὸ «κάτι πολὺ σοβαρὸ» ποὺ θέλει νὰ τοῦ πῇ;

— Μή!, φωνάζει ἄγρια στὸ Μπουτάτα καὶ ἀρπάζοντας τον ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν συγκρατεῖ. Μὴ σκοτώσῃς τὸ ἀγριογούρουνο!

‘Ο ἀράπης καὶ τὸ ξανθὸ κορίτσι τὸν κυττοῦνε με ἀπορία.

— Εἶσαι καλά, Ταμπόρ;

ρωτάει ή Ζολάν. 'Εσύ δέν έλε-
γες πώς...

— Ναί, τή διακόπτει μέ
θυμό. 'Αλλά μετάνοιωσα! Τώ-
ρα δέν θέλω νά φάω κρέας ά-
γριογούρουνο! "Ωχ, άδερφέ.

'Ο Μπουτάπα συμφωνεί:

— Δίκηο έχεις. 'Εσύ δέν
θέλεις νά φάς άγριογούρουνο
'Εγώ όμως θέλω και θα φάω!

Αμέσως και με μιá απότο-
μη κίνησι έλευθερώνεται από
τò πιάσιμο του Ταμπόρ και
τρέχει πάλι προς τò κοντινό
ξέφωτο πυροβολώντας τò ά-
γριο ζώο.

Τò μελαιχροινό παλληκάρι
τρέχει πίσω από τόν άράπη
σαν τρειλό. Μά σαν τόν φτά-
νει και του δίνει μιá φοβερή
γροθιά στα ρουθούνια, είναι
άργιά. Τò κοκò έχει γίνει πιά.
Μιá από τίσ σφαίρες του
Μπουτάπα βρήκε τυχαία και
σφηνώθηκε στο κεφάλι του
σκούρου άγριογούρουνο. Τò
θηρίο που θα τόν ώδηγούσε
νά συναντήση τήν υπέροχη βα-
σίλισσα της ζούγκλας, βρίσκε-
ται τώρα κάτω νεκρό.

'Ο Ταμπόρ τò κυττάζει άκί-
νητος σαν μαρμαρένιο άγαλ-
μα.

'Η Ζολάν, που δέν ξέρει τί-
ποτα βέβαια για τήν κρυφή
αυτή συνάντησι, πλησιάζει χα-
μογελαστή τò σύντροφό της:

— Λοιπόν, καλέ μου φίλε;
Πώς θέλεις νά στο μαγειρέψω,
βραστό ή ψητό;

Τò παλληκάρι μουγγρίζει
σαν πληγωμένο θηρίο:

— Σού είπα: δέν τρώω
κρέας άγριογούρουνο. Μετά
νοιωσα!

— Ούτ' έγώ, ψιθυρίζει ή
Ζολάν και τὰ γαλάζια μάτια
της βουρκώνουν. Ένα τέτοιο
άγριογούρουνο είχε φάει κά-
ποτε τήν πολυαγαπημένη μου
Φίφη!

'Ο Μπουτάπα τρίβει τή μα-
τωμένη από τή γροθιά μύτη
του και μουρμουρίζει:

— Καλύτερα... Θα τò φάω
μονάχος μου!

Ο ΤΑΜΠΟΡ

ΞΑΝΑΜΕΤΑΝΟΙΩΝΕΙ

NΑ όμως: Τήν ίδια στιγ-
μή τò μάτι του άράπη
κάτι διακρίνει προς τò
μέρος της σπηλιάς τους και
βάζει τίσ φωνές:

— Κι' άλλο άγριογούρου-
νο! Κυττάχτε το: Έχει στα-
θή έξω από τò άνοιγμα σά νά
μέ περιμένη νά θγώ νά τò
σκοτώσω... Κι' αυτό είναι μαύ-
ρο, κατάμαυρο! Τò κρέας του
θάναι πιο νόστιμο από τούτο
έδω...

'Ο Ταμπόρ τò κυττάζει και
άναπνέει με άνακούφισι, ενώ
τὰ μάτια του φωτίζονται από
άνειππη χαιρά. Έχει καταλά-
δει πώς τò πρώτο άγριογού-
ρουνο που σκόπωσε ο άράπης,
τυχαία περνούσε από εκεί.
Τò άλλο, τò μαύρο ζώο που
είχε σταθή έξω από τή σπη-
λιά τους ήταν εκείνο που είχε
στείλει ή πανώρια μελαψή
κοπέλλα.

Έτσι, για νά παραπλανή-
ση τή Ζολάν τò κυττάζει με
βουλιμία, κάνει πώς ξερογλεί-
φεται και μουρμουρίζει:

— Αυτό μάλιστα! Είναι

μαύρο καὶ κατάμαυρο! Τέ-
τοιο κρέας, τὸ τρώω!...

Ὁ Μπουτάτα εἶναι πρόθυ-
μος. Ξανατραβάει τὴ «μπιστό-
λα» του καὶ ρωτάει:

— Νὰ τοῦ τὴ μπουμπουνί-
σω, ἀφέντη παιδί;

— Ὁχι, φωνάζει ἀπότομα
καὶ ἄγρια ὁ Ταμπόρ, θὰ τὸ
σκοτώσω μόνος μου! Καὶ ἀρ-
πάζοντας ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ
ἀράπη τὸ πιστόλι, τὸ πετάει
μακριά.

Ὁ Τσουλούφης βγάζει μιὰ
τρομαγμένη κραυγὴ καὶ τρέ-
χει σὰν τρελλὸς νὰ τὸ φτάσῃ.

Ἡ Ζολὰν σοβαρεύει τώρα
καὶ ρωτάει τὸ σύντροφό της:

— Πρὶν λίγο, Ταμπόρ, δὲν
ἔλεγες πὼς μετάνοιωσες καὶ
δέν...

— Ναί, τὴ διακόπτει πάλι
μὲ θυμό. Ἀλλὰ ξαναμετάνοιω-
σα! Τώρα θέλω νὰ φάω κρέας
ἀγριογούρουνο! Ὡχ, ἀδερ-
φέ!...

Καὶ χύνεται πρὸς τὴν κα-
τεύθυνσι τοῦ μαύρου θηρίου
τάχα γιὰ νὰ τὸ κατασπαρά-
ξῃ. Μὰ ἐκεῖνο τὸν περιμένει
ἀτάραχο χωρὶς νὰ κουνηθῇ κα-
θόλου ἀπὸ τὴ θέσι ποὺ βρί-
σκεται.

Ὁ Ταμπόρ ὁμως θέλει νὰ
τὸ κάνῃ νὰ φύγῃ, γιὰ νὰ τὸ
ἀκολουθήσῃ μὲ τὴ δικαιολο-
γία πὼς κυνηγáει νὰ τὸ πιά-
σῃ τάχα. Γι' αὐτό, σὰν φτά-
νῃ κοντά, κουνάει τὰ χέρια
του μπρὸς-πίσω καὶ τοῦ κά-
νει:

— Ξςςς... Ξςςς...

Ἡ Ζολὰν ποὺ φτάνει, σχε-
δὸν ἀμέσως, κοντά του, πα-
ραξενεύεται:

— Τί κάνεις ἐκεῖ, Τα-
μπόρ; Ἀντὶ νὰ τὸ σκοτώσῃς,
τὸ διώχνεις;

— Ἔτσι ἀκίνητο θὰ τὸ σκο-
τώσω; τῆς λέει σαστισμένος.
Πρέπει νὰ τὸ κυνηγήσω καὶ
λιγάκι. Ἀλλοιῶς δὲν ἔχει γοῦ
στο!

Τὸ μαύρο ἀγριογούρουνο
δὲν ξεκινáει. Ἴσως νὰ περιμέ-
νῃ νὰ κάνῃ τὴν ἀποχὴ πρῶτος ὁ
Ταμπόρ. Ὡσπου ἐκεῖνος χά-
νει τὴν ὑπομονή του καὶ τοῦ
δίει μιὰ δυνατὴ κλωτσιὰ στὰ
πισινά!

Καὶ νά. Τὸ ἀγρίμι ξεκινáει
ἀπότομα τώρα καὶ τρέχει σὰν
ἐλάφι. Ὁ νέος τσακίζεται νὰ
τὸ ἀκολουθήσῃ, φωνάζοντας
ταυτόχρονα γιὰ νὰ τὸν ἀκούῃ
ἡ Ζολὰν:

— Στάσου!... Ποῦ πᾶς;
Στάσου νὰ σὲ σκοτώσω!...

Ἔτσι, σὲ λίγες στιγμές,
καὶ τὸ ἀγριογούρουνο καὶ ὁ
Ταμπόρ ποὺ κάνῃ πὼς τὸ κυ-
νηγáει, ἐνῶ στὴν πραγματικό-
τητα τὸ ἀκολουθεῖ, χάνονται
στὸ βάθος τῆς ἀπέραντης κι'
ἀγρίας περιοχῆς...

Ἡ Ζολὰν ποὺ μένει μονάχη
κυττάζει πρὸς τὴν κατεύθυνσι
ποὺ χάθηκε ὁ Ταμπόρ καὶ ψι-
θυρίζει σὰ νὰ μιλάῃ μὲ τὸν
ἑαυτό της:

— Πολὺ ἄλλαξε ἀπὸ χθὲς
τὴ νύχτα, αὐτὸ τὸ παιδί!... Θέ-
λεις νὰ τοῦχουνε κάνῃ μάγια;

Ἀμέσως ὁμως μιὰ φοβερὴ
ὑποψία συννεφιάζει τὰ ξάστε-
ρα γαλάζια μάτια της:

«Τὸ μαύρο ἀγριογούρουνο
τράβηξε κατὰ τὸ βορρᾶ ποὺ
βρίσκεται αὐτὴ ἡ καταραμέ-
νῃ «μισοαραπίννα». Μήπως τὸ

στείλε ή Γιαράμπα γιά νά φέ-
ρη τόν Ταμπόρ κοντά της;

Συλλογιέται τήν ύποψία
της καλά και — τετραπέρα-
τη καθώς είναι — συμπεραί-
νει:

«Βέβαια... Έτσι θά ναι. Γι'
αυτό του «κυρίου» του ήρθε
ξαφνικά ή όρεξι νά φάη άγρι-
ογούρουνο. Και μαύρο μάλι-
στα! Κι' όταν τό βρήκε δέν
ήθελε νά τό σκοτώση, μά τό
έδιωχνε...»

Και συνεχίζει μέ βεβαιότη-
τα τώρα:

— Έτσι είναι... Ό Τα-
μπόρ ήξερε από χθές τό βρά-
δυ πώς τό πρωϊ θά έφτανε έ-
ξω από τή σπηλιά μας ένα
μαύρο άγριογούρουνο και μάς
προετοίμαζε γιά νά μή μάς

παραξενοφανή πού θά τό ά-
κολουθούσε. Αυτό είναι! Η
Γιαράμπα τόστειλε νά τόν φέ-
ρη κοντά της. Αυτή ή μάγισσα
πού ξέρει νά μιλάη μέ τ' άγρί-
μια, τά θηρία και ...τίς καρ-
διές τών όμορφων παλληκαρι-
ών!...

Τέλος, μουγγρίζει άγρια μέ
σφιγμένα δόντια και γροθιές.

— Άλλά πού θά μου πάη;
Θά τή βρώ και θά λογαρια-
στούμε...

Κι' άμέσως, παίρνει κι' αυ-
τή τρέχοντας τήν κατεύθυνσι
πού είχε ακολουθήσει πριν ό
άγαπημένος σύντροφός της...

Λίγο παρακάτω περνάει τυ-
χαία μπροστά από τόν Μπου-
τάτα πού είχε ξαναβρή τή
«μπιστόλα» του και σημαδεύ

Τό Έλληνόπουλο φορτωμένο τό άγριογούρουνο προχωρά μέ δυσκολία

‘Ο Ταμπόρ και ἡ Γιαράμπα μένουν ἀκίνητοι κάτω σὰν σκοτωμένοι.

εἰ νὰ χτυπήσῃ ἓνα ξέννοιαστο ζαιρκάδι. Τὸ ζῶο τριμάζει ἀπὸ τὸ ποδοβολητὸ τοῦ λευκοῦ κοριτσιοῦ καὶ χάνεται σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ἀράπη:

— “Ε!, τῆς κάνει ἀγανακτισμένος ἐκεῖνος. Ἀπὸ δῶ βρῆκες νὰ περάσῃς κι’ ἐσύ;

Τὴ βλέπει ὅμως ν’ ἀπομακρύνεται τρέχοντας πρὸς τὸ βορρᾶ καὶ τῆς φωνάζει ἀνήσυχος:

— Για ποῦ τῶβαλες ἀφέντη Ζολάν; Ποῦ πᾶς;

Ἡ νέα χωρὶς νὰ σταματήσει, ἢ νὰ γυρίσῃ νὰ τὸν κυττάξῃ, τ’ ἀποκρίνεται:

— Στὴ Γιαράμπα, Τσουλούφη!... Πάω νὰ λογαριαστοῦμε! Αὕτῃ τῇ φορὰ θὰ πεθάνου

με καὶ οἱ δυὸ μας!

— Καλά, τῆς φωνάζει ἀτάραχος ὁ Μπουτάτα. Ἀμα τελειώσῃς μὲ τὸ καλὸ, γύρισε στὴ σπηλιὰ νὰ φᾶμε ζαιρκάδι!

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΗΣ ΤΙΓΡΗΣ

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ἀγριογούρουνο τρέχει γρήγορα στὴν ἀρχή. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως κουράζεται καὶ κόβει τὴν ταχύτητά του. Ὁ Ταμπόρ τώρα τὸ ἀκολουθεῖ περπατώντας.

Ἔτσι προχωροῦν ἀρκετὰ μὲ κατεύθυνσι πάντοτε πρὸς τὸ βορρᾶ...

Ξαφνικά, τὸ θηρίο μὲ τοὺς φοβεροὺς χαβλιόδοντες σταμα

τάει απότομα. Σηκώνει τὸ ρύγχος του, ὁσφραίνεται τὸν ἄερα καὶ ρουθουνίζει ἀνήσυχα.

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας κατалаibaίνει. πὼς κάποιος κίνδυνος παροισμονεύει ἐκεῖ κοντά. Καὶ νά: Δὲν περνοῦν λίγες στιγμὲς καὶ ἄγριο νιαούρισμα πειναισμένης τίγρης ἀκούγεται μπροστὰ τους. Ὁ Ταμπὸρ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ κάποιου δέντρου καὶ σφίγγει τὸ ρόπαλό του.

Ταυτόχρονα σχεδὸν μιὰ μεγαλόσωμη θηλυκιὰ τίγρη ξεπετάγεται πίσω ἀπὸ κάπι πυκνὰ καὶ ἀνθισμένα χαμόκλαδα καὶ σταματάει σὲ τρία-τέσσερα βήματα ἀπὸστασι μπροστὰ στὸ ἀγριογούρουνο. Μαζεύεται ὀλόκληρη πρὸς τὰ πινά της ποδάρια ἑτοιμὴ γιὰ νὰ κάνῃ τὸ θανατηφόρο ἄλιμα.

Μὰ τὸ ἀγριογούρουνο δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ εὐκόλα θύματα γιὰ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια μιᾶς τίγρης. Ἐχει κι' αὐτὸ τοὺς χαυλιόδοντες ποὺ τοὺς προτείνει τώρα ἀπειλητικά, ἔτοιμο νὰ δεχτῇ καὶ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἐπίθεσί της.

Ὁ Ταμπὸρ τρέμει στὴ σκέψι πὼς τὸ μαῦρο ἀγριογούρουνο, ποὺ θὰ τὸν φέρῃ κοντὰ στὴν πανώρια βασιλίσσα τῆς ζούγκλας, μπορεῖ νὰ πάθῃ κακό. Αὐτὸ δὲν θ' ἀφήσῃ νὰ γίνῃ ποτέ. Ξέρει βέβαια πὼς στὴ θανάσιμη πάλη ποὺ θ' ἀρχίσῃ, ἡ τίγρη θὰ νικήσῃ τελικὰ, σπαιράζοντάς το. Μὰ ξέρει πὼς τὴ νίκη αὕτῃ θὰ τὴν πληρώσῃ μὲ πολλὰ ματωμένα σχισίματα στὴν ὁμορφὴ προβιά της καὶ μὲ πολλές ἄλλες

βαρειὲς λαιωματιὲς στὸ κορμί ἀπὸ τὰ φοβερὰ δόντια του.

Περιμένει λοιπὸν— κρυμμένος μὲ τὸ ρόπαλο στὸ χέρι— ν' ἀρχίσῃ πρῶτα ἡ πάλη, γιὰ νὰ ἐξαντληθῇ κάπως τὸ πειναισμένο θηρίο χάνοντας αἷμα ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ ἀγριογούρουνου. Τότε στὴν κατάλληλη στιγμή, θὰ χυθῇ πάνω της κι' αὐτὸς καὶ θὰ μπορέσῃ πρὶν εὐκόλα νὰ τὴ δαιμάσῃ. Ἄν ἐπιχειροῦσε ἀμέσως τώρα νὰ τῆς ἐπιτεθῇ, ἀσφαλῶς θὰ κινδύνευε καὶ ἐκεῖνος.

Καὶ νά: Ἡ θανάσιμη πάλη τίγρης καὶ ἀγριογούρουνου δὲν ἀργεῖ ν' ἀρχίσῃ.

Πρῶτῃ ἡ τίγρη τινάζεται ἀπότομα καὶ διαγράφοντας καμπύλη στὸν ἄερα, πέφτει βαρεῖα πάνω στὸ θῦμα της.

Μὰ τὸ ἀγριογούρουνο ποὺ περίμενε αὕτῃ τὴν ἐπίθεσι, ἔχει υπολογίσει καλὰ τὴν τροχιά τοῦ θύματός της. Καὶ σηκώνοντας ἀμέσως τὴν ὥπλισμένη μουσούδα του, κανονίζει ἔτσι πού, πέφτοντας τὸ θηρίο, ἡ κοιλιά του νὰ βρῇ καὶ νὰ χτυπήσῃ πάνω στοὺς προτεταμένους καὶ σουδλεροὺς χαβιλιάδοντές του.

Αὐτὸ καὶ γίνεται. Ἡ πονηρὴ τίγρη πέφτει στὴν παγίδα τοῦ κουτοῦ ἀγριογούρουνου καὶ τὰ μεγάλα δόντια του μπήγονται βαθειὰ στὴν κοιλιά της.

Τὸ θηρίο οὐρλιάζει σπαρακτικὰ καὶ σφαιδάζει σὰν λυσσασμένο ζητῶντας νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰ δυὸ θανατηφόρα δόντια τοῦ ἀντιπάλου της. Μὰ ὅσο κουνιέται, τόσο τὰ δόντια

του ξεσχίζουν τὰ σπλάχνα της καὶ οὐρλιάζει πιὸ σπαρακτικὰ καὶ πονεμένα.

Τὸ ἀχνιστὸ αἷμα της ποὺ χύνεται σπάταλα ἀπὸ τὶς δυὸ πληγές, ἔχει βάψει κόκκινο τὸ μαῦρο ἀγριογούρουνο.

ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΤΑΚΤΙΚΗ

Η ΤΙΓΡΗ δὲν ἀργεῖ νὰ ξαγκιστρωθῇ ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ ἄγριου γουρουνιοῦ καὶ πιὸ μανιασμένη τώρα ξαναχύνεται νὰ τὸ κατοισπαράξῃ.

Ὁ Ταμπὸρ ἀνησυχεῖ καὶ κάνει νὰ ἐπέμβῃ μὲ τὸ ρόπαλό του. Σταματᾷ ὁμως ἀπὸ τομα καὶ κυττάζει μὲ ἀπορία καὶ θαυμασμό. Τὸ ἀγριογούρουνο, ποὺ ὅλοι τὸ νομίζουν κουτό, ἐφαρμόζει μιὰ πολὺ ἐξυπνὴ πολεμικὴ τακτικὴ. Στριφογυρίζει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ξεγλιστρῶντας σὰν χέλι ἀπὸ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τῆς τίγρης, χωρὶς νὰ κάνῃ καμιμιὰ προσπάθεια νὰ τὴν ξαναχτυπήσῃ μὲ τὰ φοβερά του δόντια. Εἶναι φανερό πὼς θέλει νὰ καθυστερήσῃ ὅσο πιὸ πολὺ μπορεί τὸ τραυματισμένο θηρίο γιὰ νὰ χυθῇ περισσότερο αἷμα ἀπὸ τὶς δυὸ ἀνοιχτὲς πληγές τῆς κοιλιάς του. Κι ὅταν ἐξαντληθῇ καλά, τότε ἀπὸ τὴν ἄμυνα θὰ γυρίσῃ στὴ ἐπίθεσι.

— Κάνει ὅ,τι εἶχα σκεφτῇ νὰ κάνω κι' ἐγώ, ψιθυρίζει μονολογῶντας ὁ Ταμπὸρ. Κι' ὕστερα λένε πὼς τὰ ζῶα δὲν ἔχουνε λογικό!

Μὰ τὸ ἀγριογούρουνο εἶχε

κάνει τὸ λογαριασμὸ χωρὶς τὸν ξενοδόχο, ποὺ λέει ἡ παροιμία. Καὶ «ξενοδόχος» ἦταν μιὰ ἄλλη ἀρσενικὴ τίγρη ποὺ ἀκούγοντας τὸ ταῖρι της νὰ οὐρλιάζῃ σπαρακτικὰ, φτάνει ἐκεῖ νὰ τὴ βοηθήσῃ καὶ νὰ τὴν προστατεύσῃ.

Τὸ μαῦρο ἀγριογούρουνο βρίσκεται σὲ τραγικὴ θέσι. Μπορεῖ ἢ μιὰ τίγρη νὰ ἔχῃ ἐξαντληθῇ ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ ἔχασε, μὰ ἡ ἄλλη εἶναι ἀκόμη γερὴ καὶ ἔχει ὅλες τὶς δυνάμεις καὶ τὴν ὁρμὴ της.

Σὰν τρελλὸ τὸ ἀπρόμητο Ἑλληνόπουλο βγαίνει ἀπὸ τὴν κρυψὼνα του καὶ χύνεται πάνω στὰ δυὸ θηρία, χτυπώντας τὸ ρόπαλό του μ' ἀφάνταστη δύναμι στὸ κεφάλι τῆς δεύτερης, τῆς ἀρσενικῆς τίγρης...

Ἀμέσως, ξαναισθκύνοντας τὸ ρόπαλο, κάνει νὰ τῆς δώσῃ δεύτερο πιὸ δυνατὸ χτύπημα, μὰ δὲν προλαβαίνει. Ἀπὸ τὰ ψηλὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου, ποὺ πίσω ἀπὸ τὸν κορμό του εἶχε κρυφτῇ, τινάζεται σὰν βολίδα ἓνας τρομερὸς πάνθηρας. Καὶ πέφτοντας ξαφνικὰ στὴ ράχι του τὸν σωριάζει μπρούμυτα πάνω στὴν ἄλλη τίγρη καὶ στὸ ἀγριογούρουνο ποὺ ἔχουν ξαναισιμίζει πάλι καὶ ἀλληλοσπαράζονται.

Ὁ πάνθηρας ἀνοίγει ἀμέσως τὰ σαγόνια του καὶ κάνει νὰ δαγκώσῃ τὸ σβέροκο τοῦ ἄμειρου παλληκαριοῦ. Ὁ Ταμπὸρ καταλαβαίνει πὼς φτάσαν οἱ τελευταῖες του στιγμές. Ἄν γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν πάνθηρα, θὰ τὸν κατὰσπαράξουν οἱ

δυο τίγρεις. Μὰ κι' ἂν ἀκόμη καταφέρη νὰ σωθῇ τελικὰ ἀπ' αὐτές, δὲν θὰ γλυτώσῃ ὅμως ἀπὸ τὸν θάνατο τὸ μαῦρο ἀγριογούρουνο. Καὶ τότε; Ποιὸς θὰ τοῦ δείξῃ τὸ δρόμο νὰ φτάσῃ κοντὰ στὴν πανώρια βασιλίτσα τῆς ζούγκλας;

Στὸ λαιμό του νοιώθει τώρα τὰ σουβλερὰ δόντια τοῦ πάνθηρα. Κάθε ἐλπίδα σωτηρίας ἔχει χαθῇ!...

Κι' ὅμως... Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ χάνῃ τὶς ἐλπίδες του ὁ ἄνθρωπος. Καὶ στὶς πιὸ δύσκολες ἢ τραγικὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς του, πάντα κάτι ἀναπάντεχο μπορεῖ νὰ συμβῇ...

Ξαφνικά, ἡ δεύτερη ἀρσενικὰ τίγρη μαυιάζει βλέποντας τὸν πάνθηρα νὰ τῆς ἀρπάξῃ τὸ λευκὸ παιδί ποὺ θέλει αὐτὴ νὰ σπαράξῃ. Καὶ ξεχνώντας τὴν τραυματισμένη σύντροφισσά της χύνεται νὰ τὸν ξεσχίσῃ μὲ νύχια καὶ δόντια! Καὶ τὰ δυὸ μανιασμένα θηρία ἀρχίζουν μιὰ θανάσιμη πάλη πάνω ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ δυστυχομένου Ταιμπάρ.

Πλάϊ, τὸ μαῦρο ἀγριογούρουνο ἔχει ἀρχίσει νὰ ξεκαθαρίζῃ τοὺς λογαριασμούς του μὲ τὴν ἐξαντλημένην πιά τίγρη. Μὲ τὰ γερά χαυλιόδοντά του τῆς καταφέρνει κάθε τόσο τρομακτικὰ χτυπήματα στὸ κορμὶ καὶ στὸ κεφάλι. Ὡσπου τὸ θηρίο ἀνέκανο πιά ν' ἀντισταθῇ ἄλλο, κάνει μιὰ τελευταία προσπάθεια καὶ ξεφεύγοντας ἀπὸ τὸ νικητὴ ἀντίπαλο, σέβνεται ζητώντας τὴ σωτηρία της στὴ φυγῇ. Ὅμως τὸ μαῦρο ἀγριογούρουνο σὲ

κακὰ χάλια κι' αὐτὸ ἀπὸ τὶς νυχιὲς καὶ τὶς δαγκωματιές της, δὲν τῆς χαρίζει τὴ ζωὴ. Σέβνεται κι' ἐκεῖνο πίσω της, τὴ φτάνει, κι' ὕστερα ἀπὸ σύντομη πάλη, τὴν ἀποτελειώνει μ' ἓνα λυσσασμένο δαγκωμαστὴν καρωτίδα. Τέλος, σωριάζεται κι' αὐτὸ πλάϊ τῆς ἀκίνητο σὰ νεκρό...

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟΥ

Τ' ΑΛΛΑ δυὸ θηρία ἔξακολουθοῦν νὰ παλεύουν καὶ ν' ἀλληλοσπαράζονται πάνω στὸ κορμὶ τοῦ πεσμένου κάτω Ταιμπάρ.

Τὸ ἀτρόμητο παλληκάρι τῆς ζούγκλας καταλαβαίνει πὼς θὰ ἦταν αὐτοκτονία ἂν ἐπιχειροῦσε νὰ τὰ βάλῃ καὶ μὲ τὰ δυὸ αὐτὰ θηρία μαζί. Μ' ἓνα - ἓνα χωριστὰ κάτι ἴσως θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ.

Ἔτσι, περιμένοντας τὴν κατάλληλη εὐκαιρία, μένει ἀμέτοχο στὴν πάλη ὥσπου ἡ τίγρη καὶ ὁ πάνθηρας ἔρχονται σὲ κάποια δύσκολη θέσι μεταξὺ τους, καὶ τότε κάνει κάτι ἀπίστευτο. Μὲ μιὰ ἀφάνταστα γρήγορη κίνησι καταφέρνει νὰ ξεφύγῃ κάτω ἀπὸ τὴν πίεσι τῶν κορμιῶν τους καὶ νὰ σκαρφαλώσῃ σὰν πίθηκος στὰ χαμηλὰ κλαδιὰ τοῦ πιὸ κοντινοῦ δέντρου.

Τὰ δυὸ θηρία παρατᾶνε τὴν πάλη τους καὶ χύνονται ν' ἀρπάξουν τὸ θῦμα ποὺ ζητάει νὰ τοὺς ξεφύγῃ. Δὲν προφταίνουν ὅμως γιατί ὁ Ταιμπάρ βρίσκεται κιόλας στὰ κλα-

διὰ τοῦ δέντρου.

Πρῶτος ὁ πάνθηρας σκαρφαλώνει σβέλτος στὸν κορμὸ γιὰ νὰ τὸν ἀρπάξῃ. Μὰ ὁ Ταμπόρ, ἀπὸ τὴν πλεονεκτικὴ θέσι ποὺ βρίσκεται τώρα, τὸν ὑποδέχεται μ' ἓνα φοβερὸ χτύπημα τοῦ ροπαλοῦ του στὸ κεφάλι. Τὸ θηρίο ζαλίζεται καὶ γκρεμοτσακίζεται κάτω.

Ὡσπου νὰ συνέλθῃ ἐκεῖνο ἀνεβαίνει πάνω στὸ δέντρο ἢ τίγρη ποὺ δέχεται κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο χτύπημα στὸ κεφάλι της καὶ πέφτει. Ὁ πάνθηρας σκαρφαλώνει γιὰ δεύτερη φορὰ καὶ τὸ ρόπαλο τοῦ Ταμπόρ τὸν ξαναγκρεμίζει κάτω. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ τίγρη, μόλις συνέρχεται ἀπὸ τὸ πρῶτο χτύπημα. Τ' ἀνεβοκατεβάσματα αὐτὰ συνεχίζονται γιὰ πολλὴ ὥρα ἀκόμα, μέχρι ποὺ τὰ δυὸ θηρία, μὲ καταματωμένα τὰ κεφάλια, σέρνονται μουγγρίζοντας κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο, ἀνήμερα πιά νὰ ξανασκαρφαλώσουν.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο τραβάει ἀπὸ τὰ κλαδιὰ ποὺ βρίσκεται ἓνα γερὸ χορτόσχοινο. Δένει τὴ μιὰ του ἄκρη θηλειὰ καὶ πετώντας τὴ πιάνει καὶ σφίγγει τὸ λαιμὸ τοῦ πάνθηρα. Ὑστερα, χωρὶς νὰ τὸ παρατήσῃ, κάνει θηλειὰ καὶ τὴν ἄλλη ἄκρη του. Τὴν πετάει κι' αὐτὴν κάτω αἰχμαλωτίζοντας καὶ τὴν τίγρη ἀπὸ τὸ λαβρό. Ἔτσι τὰ δυὸ θηρία, δεμένα καθὼς εἶναι στὸ ἴδιο χορτάσχοινο, τρέχουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ πρᾶσιφέροντας τὸ ἓνα τὸ ἄλλο καὶ παλεύοντας νὰ ἐλευθερωθοῦν.

Ὁ Ταμπόρ, ποὺ πηδάει τώρα κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο, θὰ μπορούσε εὐκολὰ νὰ τὰ ἀποτελειώσῃ χτυπώντας τα στὰ κεφάλια μὲ τὸ ρόπαλό του. Μὰ τὸ μελαχροινὸ παλληκάρι δὲν σκοτώνει ποτὲ οὔτε ἀνθρώπους οὔτε θηρία. Παλεύει μονάχα μαζί τους ὅταν εἶναι ἀνάγκη νὰ προστατεύσῃ τὸν ἑαυτοῦ ἢ κάποιον ἄλλον. Τ' ἀφήνει λοιπὸν νὰ ξεμακρύνουν καὶ νὰ χαθοῦν ἀπὸ τὰ μάτια του, βέβαιος πὼς κάποτε θὰ μπορέσουν νὰ κόψουν μὲ τὰ δόντια τους τὸ χοντρὸ χορτόσχοινο καὶ νὰ ἐλευθερωθοῦν.

Τὸ Ἑλληνόπουλο πλησιάζει ἀμέσως τρέχοντας στὴν ἄλλη τίγρη καὶ στὸ ἀγριογούρουνο ποὺ βρίσκονται ἀκίνητα κάτω. Βάζει τ' αὐτί του πρῶτο στὴν καρδιὰ τοῦ ἀγριογουρουνοῦ καὶ τὴν ἀκούει μὲ ἀνείπωτη χαρὰ νὰ χτυπάῃ ἀδύναμα. Κάνει τὸ ἴδιο καὶ στὴν τίγρη, μὰ αὐτὴ εἶναι νεκρή.

Ὁ νέος κόβει ἀπὸ γύρω βότανα καὶ βάζει πάνω στὶς νυχιές καὶ δαγκωμαπιές ποὺ ἔχει στὸ κορμὶ τοῦτο ἀγριογούρουνο. Τὸ συνεφέρνει γρήγορα μὰ βλέπει πὼς τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ περπατήσῃ. Στὴν τελευταία προσπάθειά του ν' ἀποτελειώσῃ τὴν τίγρη, ἐκεῖνὴ εἶχε καταφέρει νὰ δαγκώσῃ τὰ δυὸ μπροστινὰ ποδάρια του καὶ νὰ τοῦ τσακίσῃ τὰ κόκκαλα.

«Πρέπει νὰ τὸ βάλω στὴ

ράχη μου», μουρμουρίζει. «Μὰ εἶναι βαρὺ. Σίγουρα θὰ ξεπερνάη τὶς ἑκατὸ ὀκτάδες!»

Ὁ Ταμπὸρ κάνει πολλές καὶ δύσκολες προσπάθειες γιὰ νὰ καταφέρει νὰ φορτωθῇ στὴ ράχη του τὸ τεράστιο καὶ βαρὺ μαῦρο ἀγριογούρουνο. Τέλος ξεκινάει καὶ προχωρεῖ ἀργὰ κατὰ τὸ βορρᾶ, χωρὶς νὰ ξέρη ποῦ πηγαίνει.

Ὅμως σὲ λίγο φτάνει σ' ἓνα σημεῖο ποὺ τὸ μονοπάτι διχάζεται. Τὸ ἓνα τραβάει ἀριστερὰ καὶ τὸ ἄλλο δεξιὰ.

Τὸ Ἑλληνόπουλο σταματᾷ γιὰ λίγο συλλογισμένο κι' ἀναποφάσιστο. Δὲν ξέρει ποῖο ἀπὸ τὰ δυὸ μονοπάτια νὰ ἀκολουθήσῃ. Τέλος διαλέγει στὴν τύχη τ' ἀριστερὸ καὶ ξεκινάει. Δὲν προφταίνει όμως νὰ κάνῃ οὔτε δυὸ βήματα ὅταν τὸ ἀγριογούρουνο ποὺ βρίσκεται στὴ ράχη του ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ δυνατὰ σὰ νὰ διαμαρτύρεται.

Ὁ Ταμπὸρ καταλαβαίνει ἀμέσως καὶ κάνοντας μερικὰ πλάγια βήματα μπαίνει κι' ἀκολουθεῖ τὸ δεξιὸ μονοπάτι. Τὸ ἀγριογούρουνο σταματᾷ ἀμέσως τὶς στριγγλιές καὶ ρουθουνίζει ἱκανοποιημένο.

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας χαμογελάει χαρούμενο καὶ μονολογεῖ:

«Τώρα εἶμαι σίγουρος πὼς θὰ φτάσω κοντὰ στὴν πανώρια μελαψή Γιαράμπα... Κάθε φορὰ ποὺ θὰ παίρνω στραβὸ δρόμο τὸ ἀγριογούρουνο θὰ μὲ εἰδοποιή.

ΜΙΑ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

ΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ τώρα γιὰ λίγο τὸν Ταμπὸρ νὰ προχωρή μὲ τὸ βαρὺ ἀγριογούρουνο στὴ ράχη γιὰ τὴν κρυφὴ συνάντησί του μὲ τὴ Βασίλισσα τῆς Ζούγκλας, κι' ὅς παρακολουθήσουμε μὲ τὴ φαντασία μας τὴ μικρὴ Ζολὰν πού, προσπερνώντας τὸν Μπουτάτα, τρέχει καὶ χάνεται πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ βλάστησι τῆς ἄγριας περιοχῆς.

Ὁ ἀράπης κυττάζει γιὰ λίγο πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ χάθηκε τὸ κορίτσι καὶ μουρμουρίζει συλλογισμένος:

«Πρέπει νὰ παρατήσω τὰ ζαιρκάδια καὶ νὰ τὴν πάρω τὸ κατόπι... Μπορεῖ νὰ πεινάσῃ στὸ δρόμο καὶ νὰ φάῃ ...κανὲ να θηρίο!

Καὶ γελάει μόνος του γιὰ τὸ ἔξυπνο ἀστεῖο του:

— Χί, χί, χί! Χί, χί, χί! Πετάω κάτι χαριτωμένα, πότε - πότε! Μπα σὲ καλὸ μου!

Ἡ Ζολὰν προχωρεῖ ἀρκετὰ σφίγγοντας τὰ μαργαριταρένια δόντια τῆς καὶ τὶς τρυφερὲς γροθιές τῆς καὶ μουρμουρίζοντας ἔξω φρενῶν:

— Ποῦ θὰ μοῦ πάῃ ἡ μισοαιραπίννα; Θὰ τὴ βρῶ! Καὶ θὰ τῆς τὰ ξεριζώσω τὰ μαλλιά τῆς! Θὰ τῆς δώσω καὶ μιὰ γροθιά χειρότερη ἀπ' αὐτὲς ποὺ δίνει ὁ Ταμπὸρ στὸν Τσουλούφη!... Ὁ Ταμπὸρ εἶναι δικός μου!

Ξαφνικά, ὅμως, σταματᾷ σ' ἓνα ἠλιόλουστο ξέφωτο. Ση

κάνει τὸ ξανθὸ κεφαλάκι τῆς ψηλὰ καὶ ψάχνει κι' ἀφουγκράζεται ἀνήσυχη. Ἕνα παρὰ ξένο δυνατὸ, μὰ ἀνάλαφρο φτερούγισμα ἔχει φτάσει στὰ αὐτιά της. Τὸ λευκὸ κορίτσι καταιβαίνει πὼς κάποιον φοβερὸ ὄρνιο φτερουγίζει ἐκεῖ κοντά. Μὰ τὰ θεάραπα δέντρα τὴν ἐμποδίζουν ἀκόμα νὰ διακρίνη.

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς κάπνισαν σύννεφο μπαίνει μπροστὰ στὸν ἥλιο καὶ μιὰ σκούρα σκιά στρώνεται ἰσὰ χάλιν κάτω στὸ ξέφωτο.

Τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια τῆς Ζολάν γεμίζουν τρόμο καὶ θαυμασμό! Μιὰ τεράστια πεταλούδα, μὲ πολύχρωμα βελουδένια φτερά, στριφογυρίζει ρίχνοντας τὴν ἀπέραντη σκιά της πάνω στὸ ξέφωτο.

Τὸ λευκὸ κορίτσι τὴν κυττάζει καὶ ψιθυρίζει μὲ δέος:

— Τί τρομερή!... Τί ὑπέροχη!...

Κάθε φτερούγα τῆς θάχει φάρδος καὶ πλάτος ὥς ἔξη μέτρα. Καὶ τὸ μακρόστενο σταχτὶ κορμὶ τῆς εἶναι ὅσο ἓνας μεγάλος κροκόδειλος.

Ἡ Ζολάν — ποὺ δὲν ξέρει πόσο ἐπικίνδυνες εἶναι οἱ τεράστιες πεταλούδες — ἔχει ἀπομείνει ἀκίνητη μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, ἀποθαιμάζοντας τὸ πανώριο αὐτὸ δημιούργημα τῆς Φύσης!

Ἡ «Ράλ - ἄράλ», ὅπως λέγεται σὲ μιὰ ἀπ' τὶς διαλέκτους τῶν ἰθαγενῶν ἢ τεράστια πεταλούδα, καὶ ποὺ σημαίνει «Φτερωτὸς Χάρος», εἶναι ἓνα ἀπ' τὰ πιὸ ὁμορφα, ἀλλὰ καὶ πιὸ τρομερὰ θηρία τῆς παρθένας κι' ἄγριας Ζούγ

κλας. Μπροστὰ στὸ κεφάλι τους ἔχουν ἓνα σουβλερὸ κοκκόλινο κεντρί ποὺ μ' αὐτὸ κεντρίζουν καὶ ρουφᾶνε ὅλο —μέχρι τελευταία σταγόνα — τὸ αἷμα τῶν θυμάτων τους.

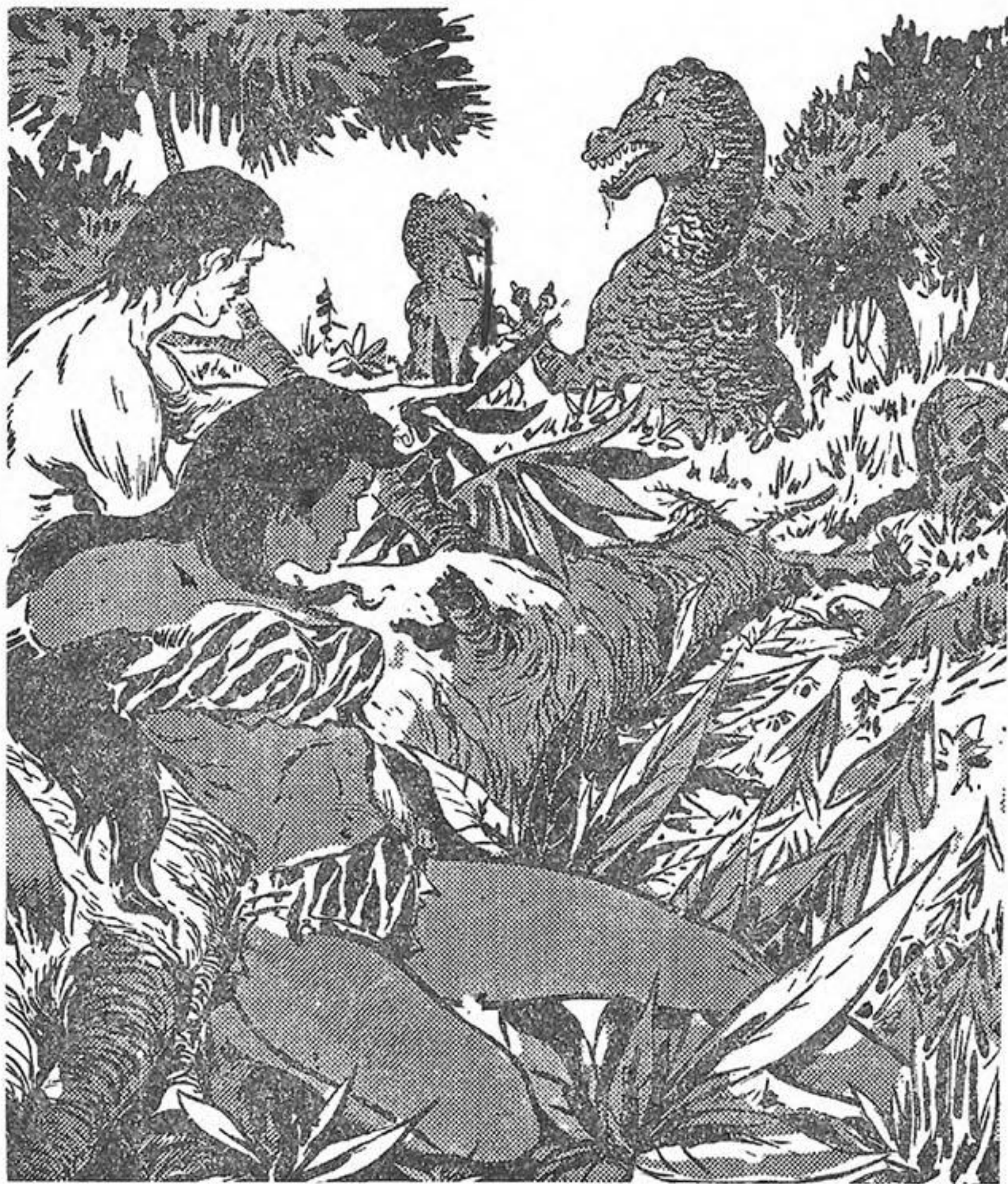
Ἡ Ζολάν, σβέλτη σὰν μαῖμου σκαρφαλώνει σὲ μιὰ ἀγριοβελανιδιὰ καὶ σταματᾷ στὸ ἐσωτερικὸ τῶν πυκνῶν κλαδιῶν τῆς. Ἐκεῖ ἡ «Ράλ - ἄράλ» δὲν θὰ μπορέσει νὰ τὴ φτάσει, γιατί, ἂν τὸ ἐπιχειροῦσε, θάκανε κουρέλια τὰ μεγάλα βελουδένια καὶ πολύχρωμα φτερά της.

Ἀπ' τὴ θέσι αὐτὴ νομίζει πὼς μπορεῖ τώρα σίγουρα νὰ βλέπῃ καὶ ν' ἀποθαιμάξῃ τὴν ὑπέροχη πεταλούδα.

Καὶ νά: ἀπὸ ψηλὰ ποὺ βρίσκεται βλέπει τώρα νὰ μπαίνει καὶ νὰ διασχίζει τρέχοντας τὸ ξέφωτο ἓνας γιγαντόσωμος ἐλέφαντας. Ἐχει ἀντιληφθῇ τὴ Ράλ - ἄράλ καὶ φεύγει νὰ σωθῇ στριγγλίζοντας ἀπεγνωσμένα.

Ἀλλοίμονο ὅμως! Δὲν ἔχει φτάσει στὴ μέση τοῦ ξέφωτου ὅταν ἡ τεράστια πεταλούδα χαιμνῶναι καὶ κάθεται ἀνάλαφρα πάνω στὴ ράχη του, ὅπως μιὰ ἄλλη μικρὴ πεταλούδιτσα θὰ καθόταν πάνω σ' ἓνα λουλούδι.

Ὁ ἐλέφαντας ὅμως μοιώθει πὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ της, σταματᾷ, στριφογυρίζει τὴν προβασκίδα καὶ κάνει ἀπεγνωσμένες κινήσεις νὰ τὴν τινάξῃ ἀπὸ πάνω του. Ταυτόχρονα ἡ Ράλ - ἄράλ χτυπάει μὲ δύναμι τὸ σουβλερὸ κεντρί της στὸ σβέρκο του καὶ τὸ μπήγει βαθιά. Κι' ἀμέσως ἀρχίζει, φαί-

Οί Δεινόσαυροι ποδοπατάνε τὸ δέντρο πὺν βρίσκονται ὁ Ταμπὸρ καὶ ἡ Γιαράμπα.

ναται, νὰ ρουφάη τὸ αἷμα του.
Ἡ Ζολάν πού παρακολουθεῖ
τὸ καταλαβαίνει αὐτὸ ἀπὸ
δυσὲ σημάδια πού βλέπει. Πρῶ-
τον ἀπ' τὴν κοιλιὰ τῆς πετα-
λούδας πού σιγὰ - σιγὰ φου-
σκώνει καὶ δεύτερον ἀπ' τὸν
ἑλέφαντα πού ἀρχίζει, σιγὰ-
σιγὰ κι' αὐτὸς νὰ χάνη τὶς δυ-
νάμεις του.

Εὐτυχῶς βαρὺ ποδοβολητὸ
ἀκούγεται σὲ λίγο κ' ἕνας ἄλ-
λος ἐλέφαντας — ἴσως τὸ ταί-
ρι τοῦ πρώτου — φτάνει τρέ-
χοντας. Ἀλλοῖμονο τώρα στὴν
τεράστια πεταλούδα ὅν ὁ δεύ-
τερος αὐτὸς ἐλέφαντας ἀρπά-
ξη τὸ κεφάλι τῆς μὲ τὴν προ-
βοσκίδα του. Ὅμως ἡ Ράλ -
ἄρᾶλ καταλαβαίνει ἀμέσως
τὸν κίνδυνο καὶ τραβῶντας
γρήγορα τὸ ματωμένο κεντρί
τῆς ἀπ' τὸν τράχηλο τοῦ ἐλέ-
φαντα φτερουγίζει ἀνάλαφρα,
ἀνυψώνεται καὶ φέρνει βόλτες
πάνω ἀπ' τὸ μεγάλο ξέφωτο.

Οἱ δύο ἐλέφαντες φεύγουν
ἀργὰ τώρα γιατί ὁ πρῶτος, ἐ-
ξαντλημένος ἀπ' τὸ αἷμα ποῦ-
χει χάσει, μόλις καταφέρνει
νὰ σέρνῃ τὰ ποδάρια του.

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

ΦΑΙΝΕΤΑΙ ὅμως πὼς
τὸ μάτι τῆς τεράστιας
πολύχρωμης πεταλού-
δας ξεχώρισε μέσα στὰ κλα-
διὰ τῆς ἀγριοβελανιδιάς τῆ
Ζολάν. Καὶ ἡ κοιλιὰ τῆς, δυ-
στυχῶς, δὲν εἶχε γεμίσει ὅσο
ἔπρεπε ἀπ' τὸ αἷμα πού πρό-
φτασε νὰ ρουφήξῃ ἀπ' τὸ κορ-
μὶ τοῦ ἐλέφαντα.

Πηδάει λοιπὸν ἀνάλαφρη σ'
ἕνα ἀπ' τὰ ἐξωτερικὰ κλαδιὰ
καὶ κάνει ἀμέσως κάτι πού τὸ

λαϊκὸ κορίτσι καταλαβαίνει
πόσο ἀνόητη ἦταν νομίζοντας
πὼς εἶχε βρῇ σιγουριά ἐκεῖ.

Ἡ Ράλ - ἄρᾶλ κουλουριά-
ζει ἀμέσως τὶς φτεροῦγες τῆς
κάνοντας ἕνα μακρόστενο ρο-
λὸ τὴν κάθε μία, πού τὰ μα-
ζεύει σφιχτὰ στὰ πλευρά τῆς.
Ἔτσι εἶν' ἐλεύθερη νὰ εἰσχω-
ρήσῃ τώρα στὰ ἐσωτερικὰ
πυκνὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου, χω-
ρὶς νὰ διατρέχῃ κανένα κίνδυ-
νο νὰ σχιστοῦν καὶ νὰ κουρε-
λιαστοῦν τὰ ὑπέροχα πλουμι-
στὰ φτερά τῆς.

Ἡ ἁμοιρὴ Ζολάν βγάζει
τρομαγμένα ξεφωνητὰ καθὼς
βλέπει τὴ φοβερὴ πεταλούδα
νὰ πηδάῃ ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ
καὶ νὰ τὴν πλησιάζῃ μὲ πρότε-
ταμένο τὸ θανατερό της κεν-
τρί.

— Ταμπόοορ!... Ταμπό-
οορ!...

Καὶ μάταια ζητάει βοήθεια
ἀπ' τὸν ἀγαπημένο σύντρο-
φὸ τῆς πού αὐτὴ τῇ στιγμῇ,
φορτωμένος στὴ ράχη του τὸ
μαῦρο ἀγριογούρουνο, προχω-
ρεῖ — χιλιάμετρα μακριὰ —
γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴν πανώ-
ρια μεγάλη βασίλισσα τῆς
Ζούγκλας.

Πανικόβλητη ἡ Ζολάν κάνει
ἀπεγνωσμένες προσπάθειες
νὰ ξεφύγῃ γιὰ νὰ σώσῃ τὸ αἷ-
μα τῆς ἀπ' τὴ διψασμένη Ράλ-
ἄρᾶλ. Μὰ ὁ φόβος κ' ἡ ταρ-
αχὴ τὴν ἔχουν ζαλίσει ἀφάντα-
στα. Καὶ παραπατώντας, σὲ
μιά στιγμῇ, πέφτει χτυπώ-
ντας ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ καὶ
σωριάζεται κόπῳ ἀναίσθητη.

Ἡ πεταλούδα βγαίνει ἀμέ-
σως σ' ἕνα ἀπ' τὰ ἐλεύθερα ἐ-
ξωτερικὰ κλαδιὰ, ξεδιπλώνει
τὶς φτεροῦγες τῆς κι' ἀνοίγον-
τάς τες πάλι χαιμηλώνει γιὰ

νὰ κατέβη στὸ μέρος ποὺ ἔπε
σε τὸ θῦμα της.

Στὸ μεταξὺ μιὰ τεράστια
μαύρη ἀρκούδα ἔχει πλησιάζει
τὴ Ζολὰν καὶ τὴν ἀρπάζει
στὴν ἀγκυλιά της. Δὲν προ-
φταίνει ὅμως νὰ φύγῃ γιατί ἡ
τρομερὴ Ράλ - ἀράλ ἔχει προ-
λάβει νὰ καρφώσῃ τὸ σουβλε-
ρὸ κοκκάλινο κεντρί στὸν ὦμο
της.

Ἡ γιγαντόσωμη ἀρκούδα
βγάζει ἓνα ἄγριο οὐρλιαχτὸ
καὶ κάνει στὴν ἀρχὴ νὰ ξεφύ-
γῃ. Τίποτα ὅμως δὲν κατα-
φέρνει. Γιατὶ τὸ αἷμα της ποὺ
ρουφιέται μὲ ἀφάνταστη ταχύ-
τητα ἀπ' τὸ κεντρί τῆς πετα-
λούδας τὴν κάνει νὰ χάσῃ γρή-
γορα τὶς δυνάμεις. Καὶ παρα-
τῶνται τὸ ἀναίσθητο λευκὸ
Κορίτσι ποὺ κρατᾷ, σωριάζ-
ζεται κι' αὐτὴ κάτω σὰν ἄδειο
ἀσκή.

Ἡ Ράλ - ἀράλ πίνει καὶ ὅ-
σο ἄλλο αἷμα βρίσκεται στὶς
φλέβες τοῦ θηρίου κ' ἡ κοιλία
της ὅλο καὶ φουσκώνει περισ-
σότερο.

Τέλος, σὰ νὰ μὴν ἔχῃ χορ-
τάσει ἀκόμα, καρφώνει λαί-
μαργα τὸ κεντρί της καὶ στὴ
λευκὴ ράχη τῆς Ζολὰν. Τὸ ἀ-
ναίσθητο κορίτσι συνέχεται
γιὰ λίγο ἀπ' τὸν πόνο καὶ
βγάζει ἓνα δυνατὸ διαπερα-
στικὸ ξεφωνητό. Ὑστερα, ἀρ-
χίζοντας νὰ χάνῃ τὸ αἷμα της
παραδίδεται ἀδύναμη στὸ μοι-
ραῖο.

Τὴν ἴδια στιγμὴ βιαστικὸ
ποδοβολητὸ ἀνθρώπου ἀκού-
γεται νὰ πλησιάζῃ. Καὶ γρή-
γορα παρουσιάζεται ὁ Μπου-
τάτα μὲ γουρλωμένα ἀπὸ κα-

τὰπληξί τὰ μεγάλα ἡλίθια
μάτια του.

ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΤΑΤΑ

ΤΟ τελευταῖο ξεφωνητὸ
τῆς Ζολὰν εἶχε φτάσει
στ' ἄφτια τοῦ Τσουλού-
φι καθὼς προχωροῦσε ψάχνον-
τας νὰ τὴ βρῇ.

Ὁ Ἀράπης μὲ τὸ κωμικὸ
τσουλούφι στὸ κεφάλι, βλέπει
τὴ νεκρὴ γιγαντόσωμη ἀρκού-
δα καὶ τὴν τεράστια πολύχρω-
μη πεταλούδα ποὺ μὲ τὸ κοκ-
καλένιο κεντρί της ρουφᾷ τὸ
αἷμα τοῦ λευκοῦ Κοριτσιοῦ.

— Ἔεε, τῆς φωνάζει. Μὴν
πίνῃς ἄλλο γιατί θὰ πάθῃς
...ἀναιμία!

Κι' ἀμέσως, ἀρπάζοντας ἀ-
πὸ κάτω ἓνα ξερὸ σουβλερὸ
κλαδί, χύνεται πάνω στὴ Ράλ
- ἀράλ καὶ τὸ καρφώνει στὴ
φουσκωμένη καὶ μαλακιά κοι-
λιά της.

Καὶ τὸ θαῦμα γίνεται! Ἡ
κοιλία τῆς πεταλούδας ἀνοί-
γει καὶ τὸ αἷμα ποὺ εἶχε ρου-
φήξῃ ἀπ' τὸν ἐλέφαντα, τὴν
ἀρκούδα καὶ τὴ Ζολὰν χύνεται
ἀπὸ μέσα σὰν βρύση...

Ἡ Ράλ - ἀράλ τραβάει ἀ-
μέσως τὸ κεντρί της ἀπ' τὶς
σάρκες τοῦ λευκοῦ Κοριτσιοῦ
καὶ κουνάει τὰ φτερά της γιὰ
ν' ἀνυψωθῇ. Ὅμως ὁ χεροδύ-
ναιμος Ἀράπης μὲ τὸ κλαδί -
ράπαλο ποὺ κρατᾷ στὸ χέρι,
τὴ χτυπάει ἀλύπητα, καὶ μὲ
ἀφάνταστη δύναμι, στὸ κεφά-
λι.

Ἡ τεράστια πεταλούδα ζα-
λίζεται στὴν ἀρχή, μὰ μετὰ

τὸ τρίτο - τέταρτο χτύπημά του ἀπλώνει τ' ἀπέραντα πλουμιστὰ φτερά της κι' ἀπομένει ἀκίνητη κάτω στὸ ξέφωτο.

Ὁ Μπουτάτα τὴν ἀποτελεῖ ὠνεῖ μὲ μερικὰ ἀκόμα χτυπήματα. Ὑστερα τὴν κυττάζει μὲ θαυμασμό καὶ μονολογεῖ λυπημένος:

— Ὠραία πεταλουδίτσα! Ἄς ὄψεται τὸ τσουλούφι μου πού, γιὰ νὰ μὴ μοῦ τσαλαικωθῇ, γυρίζω ἔξω ξεσκούφωτος... Ἄν φοροῦσαι καπέλλο, θὰ τὴν ... κοπάκωνα καὶ θὰ τὴν ἔπιανα ζωντανή!

Τέλος σκύβει κ' ἐξετάζει τὴν ἀναίσθητη Ζολάν πού, ἀπ' τὸ αἷμα ποῦχει χάσει, τὸ πρόσωπο καὶ τὸ κορμί της ἔχουν γίνει σὰν τὸ χαρτί.

Τὰ γουρλωμένα μάτια τοῦ Ἀράπη σκοτεινιάζουν τώρα καὶ κυττάζοντάς τη μ' ἀνείπωτη συμπόνια μουρμουρίζει ἔτοιμος νὰ ξεσπάσῃ σὲ γαῖδου ρινοὺς λυγμούς:

— Καημένη Ζολάν!... Πρῶτα ἦσουν αὐτὴ «λευκὸ» Κορίτσι, τώρα γίνηκες «ἄσπρο»!

Κι' ἀμέσως, γιὰ νὰ τὴ σώσῃ ἀπ' τὸ βέβαιο θάνατο ποὺ γρήγορα θὰ τὴ βρῇ, τραβάει ἀπ' τὴ ζώνη της τὸ μικροσκοπικὸ της μαχαίράκι καὶ κάνει κάτι πολὺ ἀνθρώπινο καὶ συγκινητικό:

Σχιίζει πρῶτα τὴ φλέβα στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ τῆς ἀναίσθητης Ζολάν, κι' οὔτε στα γόνα αἷμα δὲν ξεπετάγεται ἀπ' αὐτή. Ὑστερα χαράζει καὶ τὴ δική του φλέβα ποὺ σὰν πήδαικας ξεφεύγει τὸ αἷμα του. Σμίγει ἀμέσως τὶς

δυὸ ἀνοιχτὲς φλέβες —πὴ δική του καὶ τοῦ Κοριτσιου— καὶ σφίγγει γερὰ τὴ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη.

Ἔτσι, τὸ περισσότερον αἷμα τοῦ ἀδειάζει καὶ ξεχύνεται μέσα στὶς ἀδειες φλέβες τῆς Ζολάν.

Τὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας ἀσπρίζει, σιγὰ - σιγὰ, νὰ συνέρχεται κι' ὁ Μπουτάτα βλέπει πάνω στὶς κομμένες φλέβες τοὺς τὰ θαυματουργὰ βότανια ποὺ ξέρεῖ... Ἡ Ζολάν συνέρχεται ἐντελῶς σὲ λίνο, ξαναβρίσκει τὸ ρόδινο χρῶμα τοῦ προσώπου της καὶ πετιέται ἐπάνω ζωηρὰ σὰ νὰ μὴν εἶχε πάθει τίποτα. Νοιώθει ὅμως τὴν μικρὴ πληγὴ στὴ φλέβα της καὶ μόλις μαθαίνει ἀπ' τὸν Ἀράπη τί εἶχε συμβῇ, μουρμουρίζει κατσουφιασμένη:

— Σ' εὐχαριστῶ, Τσουλούφι, μά... καλύπτεται νὰ εἶχα πεθάνει παρὰ νὰ νοιώθω τώρα νὰ κυλάει στὶς φλέβες μου τὸ βρωμο - αἷμα σου!...

Τὰ μάτια τοῦ Μπουτάτα βουρκώνουν. Κάνει μερικὲς προσπάθειες νὰ σηκωθῇ κι' αὐτός, μὰ δὲν τὰ καταφέρνει. Τὸ «βρωμο - αἷμα» ποὺ ἔχασε ξαναδίνοντάς τὴ ζωὴ στὸ λευκὸ ἀχάριστο Κορίτσι, τὸν ἔχει ἐξαντλήσει ἀφάνταστα. Ἡ Ζολάν τὸν βοηθαεῖ νὰ σηκωθῇ. Ἐκεῖνος τὴν κυττάζει μὲ συμπόνια καὶ ψιθυρίζει ἀδύναμα, καθὼς ἔναι θολὸ δάκρυ κυλάει στὸ μαῦρο μάγουλό του:

— Τὸ αἷμα εἶναι ἴδιο σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀφέντη Κορίτσι. Μονάχα οἱ ψυχὲς κι'

οί καρδιές τους είναι... άλλοι-
ώτικες!

Καί, προσπαθώντας να δώ-
ση στη φωνή του χαρούμενο
τόνο, προισθέτει με κωμικό αυ-
τοθαυμασμό:

— Πετάω κάτι «φιλοσοφι-
κά», πάτε - πάτε! Μπα σε κα-
κα-καλόσο μου!

Αλλά δεν καταφέρει να
συγκρατηθῇ καὶ ξεσπάει άμέ-
σως σε λυγμούς. Ένώ ἡ Ζο-
λάν ξεκαρδιίζεται στο: γέλια
γιὰ τὸ άστείο του...

Καὶ τὰ χαιχαιητὰ τῆς «ἔξυ-
πνης» Κοπέλλας, μπερδεύον-
ται με τ' αναφυλλητὰ τοῦ
«κουτοῦ» Ἀράπη.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ

ΤΑΜΠΟΡ - ΓΙΑΡΑΜΠΑ

ΑΣ άφήσουμε τώρα τῇ
Ζολάν καὶ τὸ Μπουτά-
ται ποὺ σε λίγο ξεκινά-
νε, μαζί πιά, σ' αναζήτησι
τοῦ Ταμπόρ, κι' ἄς ξαναγυρί-
σουμε με τῇ φαντασία κοντὰ
στο άπρόμητο παλληκάρι τῆς
Ζούγκλας πού, φορτωμένο με
τὸ βαρὺ μαῦρο άγριογούρουνο
προχωρεῖ γιὰ νὰ συναντήσῃ
τῇ Γιαράμπα.

Εὐτυχῶς ποὺ τ' άνάπηρο
ζῶο ξέρει καλὰ τὸ δρόμο καὶ
με τὶς στριγγλιές του δίνει
συνεχῶς στὸν Ταμπόρ τῇ σω-
στῇ κατεύθυνσι.

Ἔτσι φθάνουν κάποτε κά-
τω άπ' ἓνα θεόρατο αἰωνόβιο
δέντρο.

Τὸ άγριογούρουνο σπαρτα-
ράει στῇ ράχη τοῦ Παλληκα-
ριοῦ καὶ στριγγλίζει δαιμονι-
σμένα σὰ νὰ τοῦ λέῃ: «Στά-
σου! Μὴ προχωρεῖς ἄλλο.»

Ὁ Νέος σταματᾷ, άφήνει
κατάκοπος καὶ μούσκεμα στὸν
ἰδρώτα, κάτω τὸ ζῶο κι' ά-
φουγγράζεται.

Καὶ νά: Ἀπ' τὰ ψηλὰ κλα-
διὰ τοῦ δέντρου ἀκούει μιὰ
γνώριμη γλυκειὰ φωνή:

— Ἀργήσες, Ταμπόρ!...
Σοῦ συνέβη τίποτα στὸ δρό-
μο; Περιίμενε... Κατεβαίνω ά-
μέσως!

Σε λίγες στιγμές ἡ πανώ-
ρια μελαψὴ βασίλισσα τῆς
Ζούγκλας, κατεβαίνοντας γρή-
γορη σὰν κεραυνός, άπ' τὴν
κορφή τοῦ πανύψηλου δέντρου
πέφτει καὶ σταματᾷ ὀρθὴ καὶ
χαμογελαστὴ μπροστὰ στὸ
Νέο.

Ὁ Ταμπόρ τῆς ἔξηγεῖ με
λίγα λόγια τί εἶχε συμβῇ κι' ἡ
Γιαράμπα σκύβει κι' άρχίζει
τὰ θαυματουργὰ γιατροσόφια
τῆς στὸ δυστυχισμένο άγριο-
γούρουνο.

— Θὰ δέσω γερὰ με ξύλα
τὰ μπροστινά του πόδια καὶ
θὰ ξαναισιμίσω τὸ σπασμένα
κόκκαλά του γιὰ νὰ θρέψουν
πάλι, μονολογεῖ καθὼς ἐργά-
ζεται.

Τέλος, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τῇ
βοήθειαι τοῦ Ταμπόρ, σηκώνει
μονάχη, με τὰ χέρια τῆς, τὸ
τεράστιο βαρὺ άγριογούρουνο
καὶ τ' άποθέτει προσεκτικὰ
στὴν εὐρύχωρη κουφάλα κά-
ποιου κοντινοῦ δέντρου. Ὁ Νέ-
ος ζήτησε βέβαια νὰ τῆς τὸ
πάρη άπ' τὰ χέρια γιὰ νὰ τὸ
μεταφέρει αὐτός, μὰ ἡ περήφα-
νη Γιαράμπα άρνιέται εὐγεני-
κά, φροντίζοντας ἄμως καὶ νὰ
μὴ θίξῃ τὴν ἀνδρική ὑπεροχή
του:

— Ὁχι, Ταμπόρ. Ἐσὺ πρέ

πει νὰ εἶσαι πάρα πολὺ κουρασμένος. Ἄν τὸ κουβαλοῦσα ἐγὼ στὴ ράχη μου τόσες ὥρες, σίγουρα θὰ εἶχαι πεθάνει!

Ὑστερα, ἡ ἄμορφη μελαιψὴ Κοπέλλα προχωρεῖ καὶ κάθετα στὸ χοντρὸ κλαδὶ κάποιου δέντρου πεσμένου ἀπὸ χτύπημα κεραυνοῦ καὶ θύελλα. Τὸ Παλληκάρι τὴν ἀκολουθεῖ καὶ κάθετα κι' αὐτὸ σ' εἶναι ἀντικρινὸ κλαδὶ τοῦ ἴδιου δέντρου.

— Εἶπες πῶς θέλεις νὰ μοῦ μιλήσης γιὰ κάτι πολὺ σοβαρό, μουρμουρίζει χαιμελώνοντας τὰ μάτια του.

— Ναί, τ' ἀποκρίνεται δειλὰ ἡ Γιαράμπα, χωρὶς νὰ κυττάζῃ.

Κ' ἐπαικολουθεῖ παρατεταμένη σιωπὴ, σὰ νᾶχουν ξαφνικὰ βουβαθῇ κ' οἱ δύο τους.

Τέλος ὁ Ταιμπάρ καὶ γιὰ νὰ πῇ κάτι, τὴ ρωτᾷ:

— Ὡστε εἶναι πολὺ σοβαρὸ αὐτὸ ποὺ θέλεις νὰ μοῦ πῇς, Γιαράμπα;

— Ναί, Ταιμπάρ, τ' ἀποκρίνεται πάλι ἡ πανώρια Κοπέλλα.

Κι' ἀρχίζει καινούργια περίοδος βουβαμάρας. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο, τὸ μελαιχροινὸ Παλληκάρι, τὴν ξαναιρωτᾷ:

— Καὶ γιατί δὲν μοῦ τὸ λές, λοιπόν;

Ἡ βασίλισσα τῆς Ζούγκλας καρφώνει τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια τῆς στὰ δικά του καὶ τ' ἀποκρίνεται τισσαγμένη:

— Γιατὶ αὐτὸ ποὺ θέλω νὰ σοῦ πῶ, δὲν τὸ λέει ποτὲ πρώτη μιὰ Κοπέλλα!...

Καὶ τὸν ρωτᾷ ἀμέσως ἀ-

παιτητικά, σὰ νὰ τὴν εἶχε ἐκεῖνος καλέσει γιὰ νὰ τῆς μιλήσῃ:

— Λέγε λοιπόν, Ταιμπάρ: Τί ἔχεις νὰ μοῦ πῇς;

Ὁ Νέος σαστίζει καὶ χλωμιάζει. Ἡ καρδιά, τὸ μυαλὸ κι' ἡ γλῶσσα του ἔχουν γίνῃ «μαλλιά - κουβάρια». Κι' ἀντὶ ν' ἀποκριθῇ, τὴ ρωτᾷ μὲ ξαφνικὸ ἐνδιαφέρον:

— Ὁ Πιτσικόκο πῶς δὲν εἶν' ἐδῶ; Δὲν μένει πιά μαζί σου;

ΑΝΑΤΑΡΑΧΗ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΤΗΝ ἴδια στιγμὴ μακρυνοὶ ἀλαλαγμοὶ ἀγρίων ἰθαγενῶν φτάνουν στ' ἀφτιά τους.

Ὁ Ταιμπάρ κ' ἡ Γιαράμπα πετάγονται ὀρθοὶ κι' ἀφουγκράζονται ἀνήσυχοι. Οἱ φωνὲς τῶν ἰθαγενῶν φαίνονται τρομαγμένες κι' αὐτὸ ἀνησυχεῖ περισσότερο τοὺς δύο Νέους.

Τουτόχρονα, ἀγέλες ὀλόκληρες ἀπὸ λογιῆς - λογιῆς θερία κι' ἀγρίμια, περνᾶνε πρέχοντας καὶ σιγαιμουγγρίζοντας φοβισμένα σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' τὴ θέσι ποὺ βρίσκονται ὁ Ταιμπάρ κ' ἡ Γιαράμπα. Λιοντάρια, ἐλάφια, τίγρεις, ζαιρκάδια, ἐλέφαντες, ἀρκούδες ἀγριογούρουνα, ρινόκεροι, καμηλοπάρδαιλες καὶ ζέβροι ὅλα ἀναικατωμένα, τρέχουν κ' ἐξαφανίζονται πρὸς τὸ νοτιὰ σὰ νὰ τοὺς κυνηγᾷ κάποιος ἀόρατος καὶ φοβερὸς ἐχθρὸς.

— Τί νὰ συμβαίνει ἄραγε; ψιθυρίζει μὲ δέος ἡ μελαιψή

Κοπέλλα.

— Ποιός ξέρει, μουρμουρίζει ο Νέος. Είναι φανερό όμως πώς κάποιος μεγάλος κίνδυνος τὰ ἀπειλεί.

Καὶ νά: Σὲ λίγο, μετὰ τὰ θεριά καὶ τ' ἀγρίμια, ἀρχίζουν νὰ περνᾶνε τρέχοντας κι' ἀλλὰ-λάζοντας οἱ ἄγριοι ἰθαγενεῖς. Ὁ Ταιμπὸρ κ' ἡ Γιαράμπα τοὺς πλησιάζουν γρήγορα καὶ ρωτᾶνε :

— Τί συμβαίνει; Γιατὶ φεύγετε; Ποιός σᾶς κυνηγᾷ;

Μὰ ὅλοι τρέχουν σὰν τρελλοὶ ἀπ' τὸ φόβο τους καὶ κανένας δὲν ἔχει κουράγιο ν' ἀνοίξη τὸ στόμα καὶ νὰ τοὺς ἀποκριθῇ.

Ὁ Ταιμπόρ, μ' ἓνα δυὸ πηδήματα, βρίσκειτ' ἀνάμεσά τους κι' ἀρπάζει ἓναν ἀπ' αὐτοὺς στὴν τύχη. Τὸν σηκώνει σὰν παιχνιδάκι στ' ἀτσαλένια μπράτσα του καὶ ξαναγυρίζει κοντὰ στὴ Γιαράμπα:

— Τί τρέχει, τὸν ρωτᾶνε με ἀγωνία κ' οἱ δυὸ μαζί.

Ὁ ἄγριος καινίβαλος σπαράζει στὰ χέρια τοῦ Ταιμπόρ κι' ἀγωνίζεται νὰ ξεφύγῃ, ξεφωνίζοντας μὲ τράμο καὶ φρίκη!

— Φευγάτε κι' ἐσεῖς!... Σὲ λίγο θὰ φτάσουν ἐδῶ! Τὸ ἓνα κυνηγᾷ τ' ἄλλο!

— Ποιά; τὸν ξαναρωτᾶνε.

— Τὰ πράσινα θηρία! Τὰ θηρία ποὺ εἶναι μεγάλα σὰν βουνά!, τοὺς ἀποκρίνεται.

Ὁ Νέος τὸν παρατάει τώρα. Κι' ἐκεῖνος τρέχει ἀμέσως σὰν τρελλὸς γιὰ νὰ φτάσῃ τοὺς προχωρημένους συντρόφους του.

— Δὲν εἶναι δυνατόν!, ψι-

θυρίζει χαιμένα ἡ Γιαράμπα. Μόνον οἱ δεινόσαυροι ἦταν πράσινοι καὶ μεγάλοι σὰν βουνά! Μὰ τέτοια προϊστορικὰ θηρία δὲν ζοῦν πιά στὴ Ζούγκλα.

Ὁ Ταιμπόρ μένει γιὰ λίγες στιγμὲς συλλογισμένος σὰ νὰ ψάχνῃ στὰ παλιὰ τεφτέρια τῆς μνήμης του.

— Κάποιος πολὺ γέρος Φύλαρχος μοῦ εἶχε κάποτε μιλήσει γιὰ αὐτὰ τὰ τραμακτικὰ θηρία, τῆς λέει. Μοῦ ἔλεγε πὺς δυὸ ἀρσενικοὶ Δεινόσαυροι, οἱ τελευταῖοι ἀπ' τὴ ράτσα τους, ζοῦσαν ἀκόμα σὲ δυὸ γειτονικὲς σπηλιὲς πίσω ἀπ' τὰ μακριὰ γαλάζια βουνά. Βγαῖναν μιὰ φορὰ τὸ χρόνο μονάχα, κάθε ἄνοιξι, ὅπως τώρα, καὶ βοσκοῦσαν σὲ μιὰ περιοχὴ γεμάτη ἀπὸ πυκνὴ καὶ θεόρατη βλάστησι. Χόρταιναν καλὰ καταιβροχθίζοντας ὁλόκληρα δέντρα καὶ ξαναγύριζαν τὸ καθένα στὴ σπηλιά του γιὰ νὰ κοιμηθοῦν βαθειὰ μέχρι τὴν ἄλλη ἄνοιξι ποὺ θὰ ξαναξυπνοῦσαν γιὰ νὰ βγοῦνε πάλι στὴ βοσκή.

— Κι' ἐγὼ ἔχω ἀκούσει γι' αὐτοὺς τοὺς Δεινόσαυρους, Ταιμπόρ, λέει ἡ πανώρια Κοπέλλα. Μὰ δὲν τὰ εἶχα πιστέψει. Νόμιζα πὺς ἦταν κι' αὐτὰ παιραιμύθια σὰν τὶς νεράϊδες, τὰ στοιχεῖα καὶ τοὺς Δράκους ποὺ λένε...

— Κόποτε, συνεχίζει τὸ Ἑλληνοπούλο, ὅταν ἡ βλάστησι θὰ λιγοστέψῃ καὶ δὲν θὰ φτάνῃ γιὰ δυό, οἱ Δεινόσαυροι αὐτοὶ θὰ μονομαχήσουν γιὰ νὰ μείνῃ ὁ ἓνας τους μονάχα. Ἔτσι μοῦ εἶπε πῇ ὁ γέ-

ρος Φύλαρχος.

Ἡ μελαψή Κοπέλλα κάπι πάει νὰ πῇ, μὰ δὲν προφταίνει. Ξαφνικὰ τρομακτικὰ μουγγρητά, σὰ νὰ βγαίνουν ἀπὸ στόματα προϊστορικῶν μεγαθηρίων, ἀντηχοῦν. Ταυτόχρονα, ἀκούγεται ἓνα βαρὺ ποδοβολητὸ ποὺ κάνει τὸ ἔδαφος τῆς Ζούγκλας νὰ τρέμη σὰ νὰ γίνεται σεισμός.

Ὁ Ταμπὸρ κ' ἡ Γιαράμπα μαριμαρώνουν στὶς θέσεις ποὺ θιρίζονται καὶ τὰ μάτια τους ἀνοίγουν διάπλατα σὰ νὰ θέλουν νὰ χωρέσουν ὅλο τὸν τρόπο καὶ τὴ φρίκη ποὺ νοιώθουν οἱ ψυχές τους.

— Οἱ Δεινόσαυροι!, ψιθυρίζει μὲ δέος ἡ βασίλισσα τῆς Ζούγκλας.

— Ναί, κάνει χαιμένα ὁ Νέος.

Πρώτη ἡ Γιαράμπα σκαρφαλώνει γρήγορα στὸ θεόρατο δέντρο ποὺ εἶχε περάσει τὴν περαισμένη νύχτα της. Ὁ Ταμπὸρ τὴν ἀκολουθεῖ. Σὲ λίγες στιγμὲς βρίσκονται κ' οἱ δυὸ σκαρφαλωμένοι στὰ πιὸ ψηλὰ κλαδιά του. Σταματοῦν ἐκεῖ καὶ κυττάζουν κάτω ἀνήσυχτοι.

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

ΤΑ μουγγρητά καὶ τὸ ποδοβολητὸ ὅσο πάνε καὶ πλησιάζουν πρὸς τὸ μέρος τους.

— Ἴσως νὰ μὴ κάνουμε καλὰ ποὺ ἀνεβήκαμε στὸ δέντρο, μουρμουρίζει συλλογισμένος ὁ Ταμπὸρ.

Ἡ ὁμορφὴ Κοπέλλα χαμογελάει:

— Δὲν φαντάζομαι νὰ σκαρφαλώσουν ἐδῶ πάνω οἱ Δεινόσαυροι, τοῦ λέει.

— Ὁχι βέβαια, τῆς ἀποκρίνεται. Μὰ δὲν νομίζω πὼς χρειάζεται ν' ἀνέβουν στὸ δέντρο γιὰ νὰ μᾶς κάνουν τὸ κακό.

Τὸ Παλληκάρι τῆς Ζούγκλας δὲν ἔχει τελειώσει καλὰ καλὰ τὰ λόγια του ὅταν ἀκούει τὴ Γιαράμπα νὰ βγάξη τραγικὰ ξεφωνητὰ καὶ νὰ τοῦ δείχνῃ πρὸς ἓνα σημεῖο μὲ τὸ γυμνὸ μελαψὸ χέρι της:

— Νάτοι, Ταμπὸρ!... Ἔρχονται κατὰ πάνω μας!... Ὁ ἓνας κυνηγᾷ τὸν ἄλλον!...

Κι' ἀλήθεια. Ὁ Νέος, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος ποὺ τοῦ δείχνει, βλέπει δυὸ τρομακτικὰ πράσινα τέρατα ποὺ καὶ ἡ πιὸ ἑξαλλὴ φαντασία δὲν θὰ μπορούσε νὰ συλλάβῃ! Εἶναι δυὸ φορὲς ψηλότερα ἀπὸ τὰ αἰωνόβια δέντρα τῆς Ζούγκλας. Προχωροῦν ὀρθὰ στηρίζοντας τὰ ταράστια κορμιά τους πάνω στὰ δυὸ χοντρά καὶ γερά πισινὰ ποδάρια καὶ σὲ μιὰ φοβερὴ οὐρὰ ποὺ στὴ βάση της ἔχει μεγαλύτερη διάμετρο ἀπ' τὸ κορμὶ ἑνὸς ἐλέφαντα. Τὰ μπροστινὰ τους ποδάρια εἶναι ἀτροφικὰ καὶ δυσανάλογα μὲ τὸ γιγαντιαῖο τους κορμὶ. Τὰ κεφάλια τους εἶναι μεγαλύτερα ἀπ' ἓναν ὀλόκληρο ἐλέφαντα. Τὰ στόματά τους εἶναι ἀπέραντα σὰν σπηλιές καὶ τὰ τρομερά τους δόντια: μεγάλα ὅσο ἓνας κανονικὸς ἄνθρωπος. Τέλος καὶ τὰ μπροστινὰ καὶ τὰ πισινὰ

ποδάριαι τους είναι ώπλισμέ-
να με τεράστια γαιψά νύχια!
Τὰ ἀπίστευτα αὐτὰ τέρατα
τρέχουν ἀργὰ κυνηγώντας τὸ
ἓνα τὸ ἄλλο καὶ μουγγρίζον-
τας ἄγρια. Κάθε τόσο σταμα-
τᾶνε γιὰ λίγο, χτυπιῶνται καὶ
δαγκώνονται μὲ λύσσα κι' ἔξα
κολοιθοῦν τῇ δραματικῇ πο-
ρείᾳ τους μέσα στὴν ἀναστα-
τωμένη καὶ πανικάβλητη Ζούγ
κλα.

Τὰ δυὸ γιγαντιαῖα τέρατα
προχωροῦν τώρα ἴσια κατὰ τὸ
θεόρατο δέντρο ποὺ στὰ ψηλὰ
κλαδιά του ἔχουν καταφύγει ὁ
Ταμπὸρ κι' ἡ Γιαράμπα. Ἀπ'
τὸ βαρὺ ποδοβολητό τους, κα-
θὼς πλησιάζουν, τὸ αἰωνόβιο
δέντρο τραντάζεται ἀφάντα-
στα κι' οἱ δυὸ Νέοι κρατιῶνται

γερά στὰ κλαδιά γιὰ νὰ μὴ
γκρεμοτσακιστοῦν κάτω.

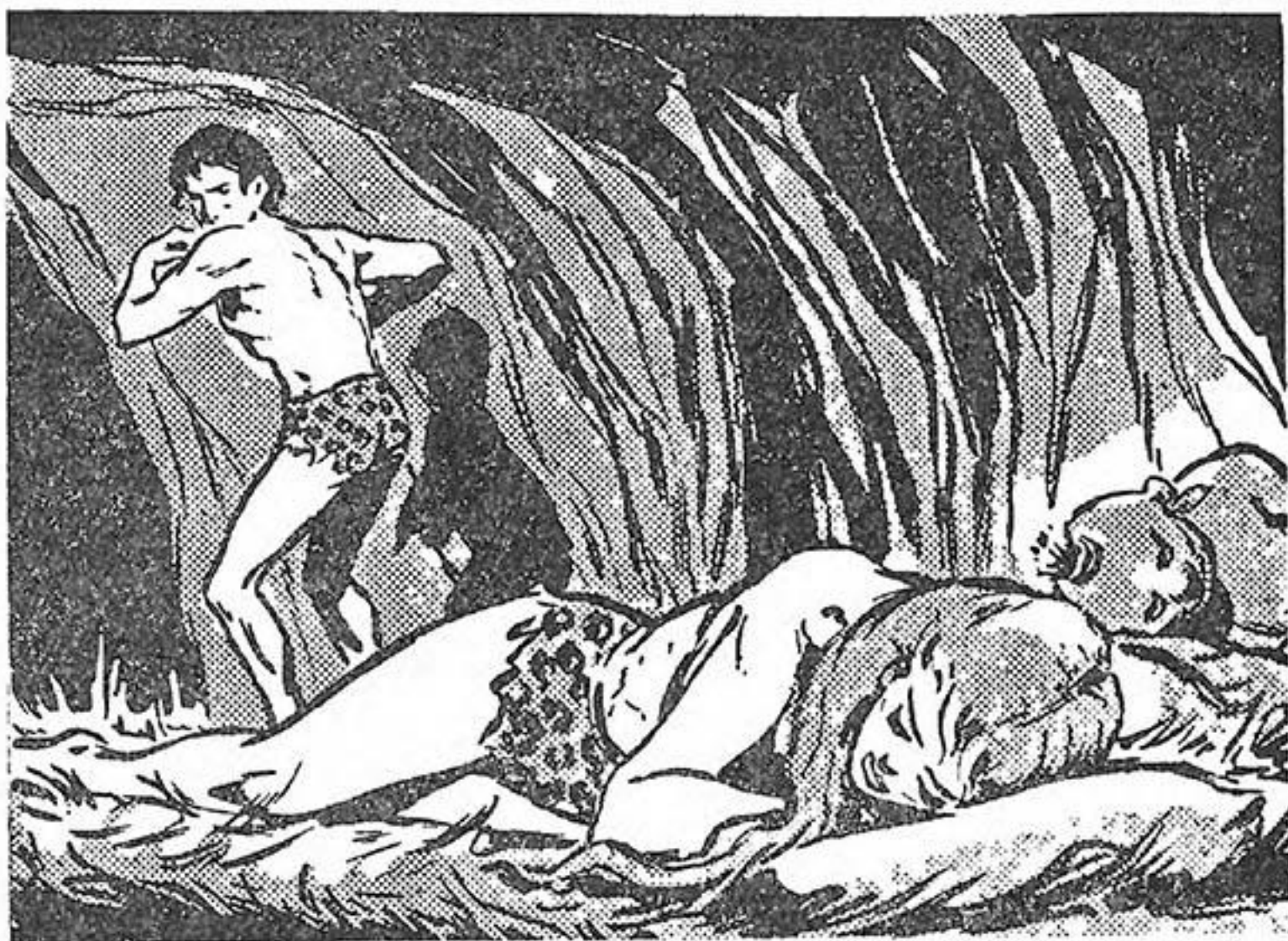
Καὶ νά: τὸ κακὸ ποὺ εἶχε
φοβηθῇ ὁ Ταμπὸρ, λέγοντας
πὼς δὲν θάπρεπε νὰ εἶχαν
σκαρφαλώσει στὸ δέντρο, δὲν
ἀργεῖ νὰ γίνη:

Οἱ δυὸ Δεινόσαυροι, ποὺ
στὸ διάβα τους σαρώνουν κι'
ἀφανίζουν τὰ πάντα, ποδοπα-
τᾶνε καὶ τὸ θεόρατο δέντρο
ποὺ βρίσκονται πάνω του οἱ
δυὸ σύντροφοι... Ὁ Ταμπὸρ κι'
ἡ Γιαράμπα γκρεμοτσακίζον-
ται κάτω μαζὶ μ' αὐτὸ καὶ χτυ-
πώντας στὸ ἔδαφος μένουν ἀ-
κίνητοι σὰν σκοτωμένοι.

Εὐτυχῶς τὰ βαρεῖα ποδάρια
τῶν τεράτων δὲν ἔτυχε νὰ πα-
τήσουν καὶ πάνω στ' ἀναίσθη-
τα κορμιά τους. Ἄν συνέβαινε

Ο Ταμπὸρ κι' ἡ Ζολὰν ἀκοῦνε τὴ γνώριμη φωνή: Κούκουου! Τσά!

‘Ο Ταμπὸρ βγαίνει κρυφὰ ἀπ’ τὴ σπηλιὰ πατώντας στὰ δάχτυλα.

αὐτό, ἀπ’ τοὺς δυὸ ἄμοιρους Νέους δὲν θ’ ἀπώμενε τίποτα γιὰ νὰ δείξη τὸν ἀπαίσιο καὶ τραγικὸ θάνατό τους.

Οἱ Δεινόσαυροι χτυπιῶνται, δαγκώνονται καὶ συνεχίζουν τὴ πορεία τοῦ ἀλληλοσπαρραγμοῦ τους.

ΖΟΛΑΝ ΜΠΟΥΤΑΤΑ, ΠΙΤΣΙΚΟΚΟ

Α Σ ἀφήσουμε τώρα γιὰ λίγο ἀναίσθητους, πλάϊ-πλάϊ, τὸν Ταμπὸρ καὶ τὴ Γιαράμπα, κι’ ἄς ξαναγυρίσουμε στὴ Ζολάν καὶ στὸ Μπουτάπα πού προχωροῦν πρὸς τὸ βορρᾶ ψάχνοντας νὰ βροῦν τὸ χαμένο σύντροφό τους.

Ἐχουν προχωρήσει ἀρκετὰ ἀπ’ τὸ ξέφωτο, ὅπου ὁ Ἀράπης ἔσωσε μὲ τὸ αἷμα του τὴ ζωὴ τοῦ λευκοῦ Κοριτσιοῦ κι’ ὅμως τὰ δακρυσμένα μάτια του δὲν ἔχουν ἀκόμα στεγνώσει.

Ξαφνικά, ἐνῶ εἶναι ἀκόμα μέρα μεσημέρι, μιὰ λεπτὴ διαπεραστικὴ φωνούλα ἀκούγεται νὰ τραγουδάη τὴ «Νύχτα τῆς Ζούγκλας», τὸ ἀγαπημένο τραγούδι τῆς παινῶρις Γιαράμπα.

— ‘Ο «Υψηλόπατος»!, κάνει γελῶντας ὁ Μπουτάτα καὶ τὰ μάτια του στεγνώνουν ἀμέσως κ’ ἡ καλὴ καρδιά του ξεχνάει τὴ φοβερὴ προσβολὴ τῆς Ζολάν.

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς παρουσιάζεται ὁ μαῦρος πρίγκιπας Πιτσικόκο καὶ ἀλλά στὸ μικροσκοπικὸ ἄτι του καὶ σέρνοντας πίσω του ἀγέρωχος — πιασμένα μὲ θηλειὲς ἀπ' τὶς δυὸ ἄκρες τοῦ ἴδιου σχοινιοῦ — μιὰ τίγρη κ' ἕναν πάνθηρα.

Ἡ Ζολὰν τρομάζει βλέποντας τὰ θεριὰ καὶ σκαρφαλώνει σ' ἕνα θεόρατο δέντρο ποὺ θίρεται κοντά της. Ὁ Μπουτάτα ἐτοιμάζεται νὰ κἀνὴ κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο, μὰ ὁ Πιτσικόκο τὸν καθησυχάζει:

— Μὴ φοβάσαι, ἀνόητε! Δὲν βλέπεις ποὺ τ'ἄχω δεμένοι; Τ' ἀφήνω ἐγὼ νὰ πέσουνε νὰ σὰς φάνε;

Ὁ Ἀράπης μὲ τὸ τσουλοῦφι, καλοῦ - κακοῦ, σκαρφαλώνει κι' αὐτὸς στὸ ἴδιο δέντρο καὶ συμβουλεύει τὸ μικροσκοπικὸ πρίγκιπα:

— Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω «Υψηλόταπε»: ἀνέβα κ' ἐσύ νὰ μὴν ἀφήσης τὰ κοκκαλάκια σου στὴν κοιλιά κανενὸς ἀπὸ δαῦτα...

Ὁ Πιτσικόκο τὸν κυττάζει μὲ περιφρόνησι:

— Τί φοβάσαι; Μὴ μὲ φάνε;

— Ὁχι. Μὴ σὲ καταπιῶνε... κατὰ λάθος!

Καὶ προσθέτει αὐτοθαυμάζομενος:

— Πετάω κάτι «εὐπράπελα» πότε - πότε! Μπά, σὲ κακα-καλόσο μου!

Ἡ τίγρη κι' ὁ πάνθηρας τρομαγμένοι, ταλαιπωρημένοι καὶ μὲ χαμένο πιά τὸ ἥθικὸ ἀπ' τὶς γερὲς θηλειὲς τοῦ χορτόσχοιμου, ποὺ ὁ Ταμπὸρ

εἶχε σφίξει στὸ λαιμὸ τους, ἀκολούθησαν ἄβουλα καὶ χωρὶς ἀντίστασι τὸ μικροσκοπικὸ ἀνθρωπάκι ποὺ τὰ βρῆκε στὸ δρόμο καὶ τὰ ἔσυρε μαζί του.

Ἡ Ζολὰν ὅμως, κυττάζοντας μὲ θαυμασμὸ πότε τὸν Πιτσικόκο καὶ πότε τὰ δυὸ δεμένοι θεριὰ, κάτι προσέχει ξαφνικὰ καὶ τοῦ φωνάζει ψηλὰ ἀπ' τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου:

— Ἐσὺ τ'ἄπιασες καὶ τὰ ἔδεσες, Πιτσικόκακι;

— Ναί. Μονάρχος μου!, μουρμουρίζει ἀγέρωχα.

— Καλὲ αὐτὲς εἶναι θηλειὲς τοῦ Ταμπὸρ! Ἔτσι τὶς δένει ἐκεῖνος..

— Ναί; τῆς ἀποκρίνεται ὁ μαῦρος Πρίγκιπας. Ἐγὼ τοῦ τὶς ἔχω μάθει...

Μὰ δὲν προφταίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του, ὅταν φοβισμένα μουγγρητὰ θεριῶν καὶ τρομαγμένοι ἀλαλαγμοὶ ἀγρίων ἰθαγενῶν ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν.

Ἡ τίγρη κι' ὁ πάνθηρας τρομάζουν καὶ τὸ βάζουν στὰ πόδια παρασύροντας, μὲ τὸ σχοινὶ ποὺ εἶναι δεμένοι, καὶ σέρνοντας μαζί τους τὸν Πιτσικόκο καὶ τὸν Ἀλασάν του.

Ἡ Ζολὰν κι' ὁ Μπουτάτα βλέπουν τὸ τρομαγμένο πέρασμα τῶν θεριῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ σκαρφαλώνουν φοβισμένοι κι' αὐτοὶ στὰ πιὸ ψηλὰ κλαδιὰ. Καμιὰ ἐξήγησι ὅμως δὲν μποροῦν νὰ δώσουν στὸ γεγονὸς, ὅταν φτάνουν στ' ἀφτιά τους βαρὺ ποδοβολητὸ καὶ τρομακτικὰ οὐρλιαχτά. Σὲ λίγες στιγμὲς ἀντικοιτῶν μπροστά τους κι' αὐτοὶ τοὺς δυὸ γιγαντιαίους δεινόσαυ-

ρους. Τὰ τρομακτικὰ τέρατα σταματοῦν πλάϊ στὸ δέντρο ποὺ βρίσκονται κι' ἀρχίζουν νὰ χτυπιῶνται καὶ νὰ δαγκώνονται μὲ λύσσα...

Ὁ Μπουτάτα κ' ἡ Ζολάν, ἀπ' τὴν κορφή τοῦ θεόρατου δέντρου ποὺ βρίσκονται, σηκώνουν τὰ κεφάλια τους κι' ἀτενίζουν μὲ φρίκη καὶ δέος τὰ δύο κολοσσιαῖα τέρατα. Ὁ Ἀράπης ψιθυρίζει μὲ θαυμασμό:

— Μπόϊ ποὺ τὸ ρίξανε, νὰ μὴν ἀβασκαθοῦνε!...

— Φοβάμαι, Τσουλούφη μου, κλαψουρίζει ἡ Ζολάν. Θὰ μὲ φάσαινεε!...

Ὁ Μπουτάτα ἀγριεύει:

— Μὴ μοῦ λές ἔτσι, γιατί τραιάω τὴ «μπιστόλα» μου καὶ τὰ ταιράζω στὶς σφαλιάρες!

Οἱ δυὸ Δεινόσαυροι ἔχουν πέσει κάτω τώρα καὶ παλεύουν μὲ μεγαλύτερη λύσσα καὶ μανία. Τέλος ὁ ἓνας ποὺ εἶναι λίγο πιὸ μεγαλόσωμος καταφέρνει ἐπὶ τέλους ν' ἀγκαλιάσῃ μὲ τὰ τεράστια σαγόνια τοῦ τὸ λαιμὸ τοῦ ἄλλου. Καὶ σφίγγοντάς τον μ' ἀφάνταστη δύναμι ἀρχίζει νὰ τὸν πνίγῃ.

Εἶναι ἀδύνατο νὰ βρῇ τὰ κατάλληλα λόγια κανεὶς γιὰ νὰ περιγράψῃ τὴν τρομακτικὴ αὐτὴ σκηνή.

Τὸ τέρας ποὺ πνίγεται γουρλώνει τὰ μάτια, ἀνοίγει τὸ στόμα, ἡ ἀπέραντὴ γλῶσσά του πετάγεται ἔξω. Ὅστερὰ ἀρχίζει νὰ βγάξῃ βραχνὰ καὶ σπασρακτικὰ οὐρλιαχτά.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Πιτσικόκο, ποὺ κατὰφερε — ὅπως φαίνεται — νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὸ

χορτάσχοινο ποὺ ἦταν δεμμένα τὰ δυὸ θεριά, φθάνει καλπάζοντας πάνω στὸ ἀπίθασο ἄτι του. Μικροσκοπικοὶ ὅμως καθὼς εἶναι κι' αὐτὸς κι' ὁ Ἀλασάν του δὲν μποροῦν μὲ τὰ ματάκια τους ν' ἀγκαλιάσουν ὁλόκληρὴ τὴν ἔκτασι τῶν κολοσσιαίων σωματῶν τῶν Δεινοσαύρων. Ἔτσι, παίρνοντας τὴν ἀπλωμένη πρᾶσινὴ οὐρὰ τοῦ τέρατος, ποὺ πεσιμένο κάτω πνίγεται, γιὰ ἀνωμαλία τοῦ ἐδάφους, σκαρφαλώνουν πάνω σ' αὐτὴν καί, συνεχίζοντας νὰ τρέχουν, φτάνουν πάνω στὴν κορφή τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ Δεινόσαυρου.

— Ἔεε Πιτσικόκο, τοῦ φωνάζει ὁ Μπουτάτα! Κατέβα ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ νὰ μὴ πάθῃ πονοκέφαλο καὶ σὲ πάρῃ γιὰ...ἀσπιρίνη! Χά, χά, χά!

Καὶ ξεκαρδισμένος στὰ γέλια, αὐτοθαυμάζεται γιὰ τὸ ἀστεῖο ποὺ εἶπε:

— Πετάω κάτι «ἰατρικὰ», πότε - πότε! Μπὰ σὲ κα—κα—κα...

Μὰ δὲν προφταίνει νὰ τελιώσῃ. Ἀπ' τὰ πολλὰ γέλια χάνει τὴν ἰσορροπία του πάνω στὸ ψηλὸ ἐξωτερικὸ κλαδὶ ποὺ βρίσκεται κι' ἀρχίζει νὰ γκρεμίζεται... Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ δαγκωμένος Δεινόσαυρος ἔχει πνιγῇ κι' ὁ ἄλλος, ὁ νικητὴς ἀνοίγει τ' ἀπέραντα σαγόνια του καὶ βγάζει ἓνα θριαμβευτικὸ οὐρλιαχτό! Ὁ Μπουτάτα — ἔτσι τὸ θέλησε ἡ κακιά μοῖρα — πέφτει μέσα στ' ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ τέρατος καὶ κατακυλῶνταις ἀπ' τὸν εὐρύχωρο λαιμὸ τοῦ ἐξαφανίζεται.

Ὁ Πιτσικόκο, ποὺ μόλις

τώρα κατὰ λαιβε ποῦ βρίσκεται γυρίζει μπρὸς - πίσω τὸν Ἀλαισάν του κι' ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει ἀπ' τὸ κορμὶ τοῦ σκοτωμένου τέρατος, στριγγλίζοντας διαπεραστικά:

— Πάει ὁ Μπουπάτα! Ὁ Θεὸς νὰ συχωρέσῃ τή... βλακεία του!

Ταυτόχρονα σχεδὸν, ἡ Ζολὰν κάττι βλέπει ἀντίκρου της καὶ ξεφωνίζει χαρούμενη:

— Ταιμπόοορ!... Ταιμπόοορ.

ΟΙ ΔΥΟ ΑΝΑΙΣΘΗΤΟΙ

Α Σ ξαναγυρίσουμε τώρα κοντὰ στὸν Ταιμπὸρ καὶ στὴν παινώρια βασίλισσα τῆς Ζούγκλας. Τοὺς εἶχαμε ἀφήσει, πλάϊ—πλάϊ, ἀναίσθητους ὕστερ' ἀπ' τὴν πτώσι τους ἀπ' τὸ θεόρατο δέντρο ποὺ ποδοπάτησαν οἱ δυὸ μανιασμένοι Δεινόσαυροι.

Ἡ Γιαράμπα, ποὺ ἔχει χτυπήσει πολὺ ἐλαφρά, συνέρχεται σὲ λίγο πρώτη. Ἀνασηκώνεται καὶ καρφώνει τὰ μαυροπράσινα μάτια της πάνω στ' ἄμορφο μελαιχροινὸ πρόσωπο τοῦ ὑπέροχου Παλληκαριοῦ. Ὑστερα ἀπλώνει τὸ χέρι της καὶ χαϊδεύει ἀπαλὰ τὰ πλούσια σγουρὰ μαῦρα μαλλιά του.

Ὁ Ταιμπὸρ συνέρχεται κι' αὐτὸς σὲ λίγο καὶ νοιώθοντας τὸ χαῖδεμα τῶν μαλλιών του μισανοίγει τὰ μάτια καὶ βλέπει τὴ Γιαράμπα. Τὰ ξανακλείνει ὅμως ἀμέσως καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ ἀκίνητος καὶ νὰ ὑποκρίνεται τὸν ἀναίσθητο.

Περνάει ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα.

Ἡ μελαψὴ Κοπέλλα συνεχίζει νὰ χαϊδεύῃ τὰ μαλλιά του σιγαινοτραγουδώντας ἕνα γλυκὸ ἀνοιξιὰπικο τραγουδάκι τῶν ἰθαγενῶν:

«Ἡ Ζούγκλα γέμισε λουλούδια!
Αὐτὴ τὴν Ἀνοιξὶ νοιώθω κι' ἐγὼ

ν' ἀνθίζῃ ἡ καρδιά μου!»

Μαγεμένος ὁ Ταιμπὸρ ἀνοίγει ξαφνικὰ τὰ μάτια του καὶ τὴ ρωτᾷ ψιθυριστά:

— Γιαράμπα: Θέλεις νὰ σοὺ πῶ τώρα αὐτὸ ποὺ δὲν πρέπει νὰ λέῃ πρώτη μιὰ Κοπέλλα;

Ἡ Νέα ξαφνιαάζεται, τραβάει ἀμέσως τὸ χέρι της ἀπ' τὰ μαλλιά του καὶ τοῦ λέει σὰ νὰ τὸν μάλλῳνη:

— Ξύπνιος εἶσαι, καημένε Ταιμπὸρ; Καὶ δὲν μιλάς τόση ὥρα ποὺ κουράστηκε τὸ χέρι μου νὰ διώχνῃ τὰ μυρμήγκια ἀπ' τὰ μαλλιά σου!

Τὸ περήφανο Ἑλληνόπουλο δὲν θέλει νὰ τὴν προσβάλῃ. Πετιέται ἀμέσως ὀρθό, κάνει πὼς τινάζῃ τὰ μαλλιά του καὶ τὴν τραβάει ἀπ' τὸ χέρι:

— Πᾶμε, Γιαράμπα... Πρέπει νὰ τρέξουμε νὰ προφτάσουμε τὰ δυὸ τέρατα. Νὰ δοῦμε τί θ' ἀπογίνει μὲ τὴ μονομαχία τους...

— Πᾶμε, τ' ἀποκρίνεται πρόθυμα ἡ μελαψὴ Κοπέλλα, ποὺ βρίσκει ἔτσι διέξοδο στὴ δύσκολη θέσι της ἀπέναντί του.

Προχωροῦν τρέχοντας κ' οἱ δυό, παίρνοντας κατεύθυνσι ἀπὸ τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν Δεινόσαυρων ποὺ ἀντηχοῦν κατὰ τὸ Νότο.

Τέλος φτάνουν κάποτε κον-

τά τους και παραικολοθούν με φρίκη τὸ δάγκωμα στὸ λαιμὸ καὶ τὸ πνίξιμο τοῦ ἑνός. Βλέπουν τὸν Πιτσικόκο νὰ σκαρφαλώνη καβαλλάρης πάνω στὸ κεφάλι τοῦ σκοτωμένου τέραςτος καὶ τέλος βλέπουν ξαφνικὰ τὸ Μπουτάτα νὰ πέφτῃ ξεκαρδισμένος στὰ γέλια ἀπ' τὸ δέντρο καὶ νὰ χάνεται μέσαι στὸ ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ ζωντανοῦ Δεινόσαυρου.

Ταυτόχρονα σχεδόν, ἡ Ζολάν, ποὺ βρίσκεται σκαρφαλωμένη στὸ ἴδιο δέντρο, διακρίνει πίσω ἀπ' τὰ χαμόκλαδα μονάχα τὸ χαμένο σύντροφό της κι' ὄχι τὴ Γιαράμπα ποὺ εἶναι μαζί του καὶ τοῦ φωνάζει ὅπως ἀκούσαμε:

— Ταμπόορ!... Ταμπόοορ.

Ὁ Νέος χλωμιάζει καὶ γυρίζοντας λέει σιγὰ στὴν πανώρια μελαψὴ Κοπέλλα:

— Κρύψου, Γιαράμπα... Κρύψου νὰ μὴ σὲ δῇ...

Ἡ περήφανη βασίλισσα τῆς Ζούγκλας θυμώνει. Τὰ μαυροπράσινα μάτια της σκοτεινιάζουν ἀκόμα περισσότερο.

— Γιατὶ νὰ κρυφτῶ, Ταμπόρ; Ἐγὼ δὲν ντρέπομαι νὰ βρίσκομαι κοντὰ σου... Ἄν ἐσύ ντρέπεσαι, νὰ μὴ ξανασυναντηθοῦμε ποτέ.

Τὰ μάτια της βουρκώνουν ἀμέσως καὶ γυρίζοντας νὰ φύγῃ, μουρμουρίζει ἑτοιμὴ νὰ ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς:

— Πήγαινε στὸ λευκὸ Κορίτσι... Ἄλλοτε νὰ διώχνῃ αὐτὴ τὰ μυρμήγκια ἀπ' τὰ μαλλιά σου.

Ὁ Ταμπόρ κάτι πάει νὰ πῇ

καὶ κάνει μιὰ ἀναποφάσιστη κίνησι σὰ νὰ θέλῃ νὰ τὴ συγκρατήσῃ. Μὰ ἡ πανώρια Γιαράμπα ἔχει ξεμακρύνει τρέχοντας καὶ χάνεται γρήγορα πίσω ἀπ' τὴν πυκνὴ κι' ἄγρια βλάστησι. Ὁ Πιτσικόκο, καβάλλα στὴ ράχη τοῦ Ἀλασάν του καλπάζει καὶ τὴν ἀκολουθεῖ...

Τὸ μελαχροινὸ Παλληκάρι βιάζει ἕναν ποινεμένο ἀναστεναγμὸ καὶ ξεσπάει τὰ νεῦρα του στὴ Ζολάν:

— Ἐεε, τῆς φωνάζει. Τί ζητᾶς ἐκεῖ πάνω; Κατέβα κάτω γρήγορα μὴ πέσης κ' ἐσύ στὸ στόμα τοῦ Δεινόσαυρου. Τσακίσου, εἶπα!

Τὸ λευκὸ Κορίτσι ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει ὑπάκουα καὶ σὲ λίγο βρίσκεται κοντὰ του.

— Πάει ὁ Τσουλουφάκος μου, τοῦ λέει κλαψιάρικα. Τώρα ποιὸς θὰ μὲ σηκώνῃ στὸν ὦμο του;

— Πόδια ἔχεις γιὰ νὰ περπατᾶς, τῆς ἀποκρίνεται ψυχρὰ ὁ Ταμπόρ.

Καὶ τὰ μάτια του βουρκώνουν γιὰ τὸν τραγικὸ χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου του συντρόφου.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΝ ἴδια στιγμή ὁ νικητῆς Δεινόσαυρος, ποὺ εἶχε πέσει κι' αὐτὸς στὰ τέσσερα πόδια γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ δαγκώσῃ καὶ πνίξῃ τὸν ἀντίπαλό του, σηκώνεται τώρα ὀρθὸς καὶ περήφανος γιὰ τὸ κατόρθωμά του. Γυρίζει ἀργὰ καὶ κάνει νὰ πάρῃ τὸ

δρόμο του γυρισμού για τη σπηλιά του που βρίσκεται πίσω απ' τὰ μακριὰ γαλάζια βουνά...

Ξαφνικά όμως υπόκωφοι κρότοι ακούγονται μέσα απ' τ' απέραντα σπλάχνα του και τὸ Τέρας σταματάει απότομα. Ανασηκώνει αγριεμένο τὴν τεράστια χοντρή ουρά του ἀνοίγει τὸ στόμα του καὶ βγάζει πονεμένο τρομακτικὸ οὐρλιαχτό.

— Οὐουου!... Οὐουουου!...

Ἡ Ζολὰν σφίγγεται τρομαγμένη κοντὰ στὸν Ταιμπὸρ ποὺ κυττάζει μὲ ἀνήσυχια μιάτις τὸν τελευταῖο Δεινόσαυρο τῆς Γῆς.

Καὶ νά: Τὸ κολοσσιαῖο Τέρας μανιάζει απότομα κι' ἀρχίζει νὰ χοροπηδάει σὰν τρελλό, ποδοπατώντας τὰ θεόρατα δέντρα καὶ σκάβοντας τὸ ἔδαφος μὲ τὰ νύχια τῶν φοβερῶν του ποδαριῶν.

Τὰ μακριὰ βουνὰ τῆς Ζούγκλας ἀντηχοῦν τὰ ἀπαίσια πονεμένα μουγγρητά του, κ' ἡ γύρω περιοχή τραντάζεται σὰν ἀπὸ σεισμὸ σὲ κάθε ποδοβολητό του.

Τέλος, ξαναπέφτει στὰ τέσσερα ποδάρια του καὶ στηρίζεται γερὰ σ' αὐτὰ καὶ στὴ χοντρή κι' ἀπέραντη ουρά του. Ὑστερα βγάζοντας ἓνα τελευταῖο βογγητό, γέρνει τὸ κεφάλι του ἀπότομα πρὸς τὰ κάτω καὶ μένει ἀκίνητο στὴ στάσι ποὺ βρίσκεται.

—Εἶναι νεκρό, ψιθυρίζει μὲ δέος ὁ Ταιμπὸρ.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή μιὰ γνώριμη φωνὴ φτάνει στ' ἀφτιά τους ἀπ' τὸ μέρος τοῦ

Δεινόσαυρου:

— Κούκουου!... Κούκουου!... Τσά!

Τὰ μάτια τῶν δύο συντρόφων ψάχνουν χαρούμενα γύρω τους. Μὰ πουθενὰ δὲν βλέπουν κανέναν.

— Λές νὰ βρυκολακιάσει κι' ὅλας; τὸν ρωτάει ἡ Νέα.

Ὁ Ταιμπὸρ ξανακυττάζει— πρὸ προσηκτικὰ τώρα γύρω του— μὰ δὲν βλέπει πάλι κανέναν. Ἡ Ζολὰν ὅμως κάτι βλέπει. Καὶ παιδούλα καθὼς εἶναι ἀκάμα, τρέχει πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ νεκροῦ Δεινόσαυρου, σκύβει ἀνάμεσα στὰ μισάνοιχτα σαγόνια του καὶ ξεφωνίζει χαρούμενη σὰ νὰ παίξει κρυφτό:

— Φτού, φτού! Σὲ βρήκα, Τσουλουφάκο μου!

— Ἄ, δὲν παίζω! Κρυφοκύτταγες, μουρμουρίζει ὁ Μπουτάπα. Καὶ πηδάει ἀμέσως ἔξω απ' τὸ Τέρας, μὲ τὸ δεξιὸ χέρι κρατώντας τὴ «μπι στόλα» του.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΤΑΤΑ

Ο ἰ τρεῖς σύντροφοι ξεκινᾶνε σὲ λίγο παίρνοντας τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὴ Σπηλιά. Χιλιάδες πεινασμένα θεριὰ κι' ὄρνια ἔχουν χυθῇ τώρα καὶ χορταίνουν μὲ τὶς ἀτέλειωτες σάρκες τῶν δύο σκοτωμένων Δεινόσαυρων.

Καθὼς προχωροῦν, ὁ Ἀράπης μὲ τὸ κωμικὸ τσουλούφι, βρίσκεται ἀνάμεσα στὸν Ταιμπὸρ καὶ στὴ Ζολὰν καὶ τοὺς διηγεῖται τὴν κωμικοτραγικὴ

του περιπέτειαι στο έσωτερικό του κολοσσιαίου Τέρατος:

— Τὸ λοιπόν, ἀφέντες Παιδιά, μόλις βλέπω τὸν «Υψηλόταπο» νὰ σκαιρφαιλῶνῃ καβαλλάρησιν στὴν κεφάλαι τοῦ Δεινόσαυρου, μὲ πιάνουνε κάτι γέλια ποὺ κ' ἐγὼ δὲν κατάλαβα πῶς γκρεμοτσακίστηκα ἀπ' τὸ ψηλὸ κλαδί. Καὶ τσοῦπ πέφτω στὸ ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ πράσινου δράκου καὶ καπρακυλάω στὸ στομάχι του.

»Τότε, ποὺ λέτε, σκέφτηκα κ' εἶπα: Δὲν τραβάω τὴ μπιστόλα μου νὰ ρίξω μερικὲς στὸν ἀέρα...

— Σὲ ποιόν «ἀέρα»; τὸν ρωτᾷ γελῶντας ἡ Ζολάν. Ἀφοῦ βρισκόσονται μέσα στὴν κοιλία τοῦ Δεινόσαυρου.

— Καὶ τί θαρρεῖς, πῶς δὲν εἶχε ἀέρα ἐκεῖ μέσα; τῆς κάνει ὁ τερατολόγος Μπουτάτα. Τὸ στομάχι του ἦτανε μεγάλο σαν τὴ Ζούγκλα! Ἀφοῦ στὸν...οὐρανὸ του εἶχε καὶ σύννεφα!...

»Γιὰ νὰ μὴ σὰς τὰ ξαναπολυλογιάω τὸ λοιπὸν τραβάω τὴ μπιστόλα μου κι' ἀρχίζω τὰ μπαίμ καὶ τὰ μπούμ... Ἔτσι φαίνεται πῶς κάποια σφαῖρα μοῦ ξέφυγε καὶ βρήκε τὴν καρδιά του! Ἀπ' τὰ τραντάγματα ποὺ ἔκανε κατάλαβα τότε πῶς ξεψυχᾷ καὶ τὸ ἔβαλα

»Τέλος, καὶ γιὰ νὰ μὴ σὰς τὰ ματαιξαπολυλογιάω, τὸ λοιπὸν, τρέχοντας ἀπὸ δῶ κι'

ἀπὸ κεῖ, ἔφτασα σ' ἓνα μεγάλο στρογγυλὸ διάδρομο ποὺ τέλειωνε κάτω ἀπ' τὸ στόμα του! Ἀπὸ κεῖ σὰς ἔκανα: «Κούκου - κούκου»!

Καὶ καταλήγοντας προσθέτει αὐτοθαυμαζόμενος:

Πετάω κάτι «πονηρὰ» πότε - πότε. Μπα, σὲ κα—κα—λόο μου!

...Εἶναι περαιοσμένα μεσάνυχτα πιά...

Ὁ Ταιμπόρ, ἡ Ζολάν κι' ὁ Μπουτάτα κοιμῶνται βαθειὰ στὴ Σπηλιά τους.

Ξαφνικὰ ἓνας μαῦρος καβαλλάρης μὲ κάτασπρο ἄτι στοματᾷ καὶ ξεπεζεύει μπροστὰ στ' ἀνοιγμὰ τῆς Σπηλιάς. Δένει τ' ἄλογό του κάπου καὶ προχωρεῖ μέσα, πατώντας στὰ δάχτυλα τῶν γυμνῶν ποδαριῶν του. Φτάνει στὰ σπρωσίδια ποὺ κοιμᾶται ὁ Ταιμπόρ καὶ τὸν ξυπνάει χωρὶς θόρυβο.

Ὁ Νέος ἀνασηκώνεται ξαφνιασμένος καὶ τὸν ρωτᾷ σιγά:

— Ἐσύ, Πιτσικόκο; Συμβαίνει τίποτα στὴ Γιαράμπα;

Ὁ ἀγέρωχος πρίγκιπας τοῦ γνέφει νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ:

— Ἐβγα ἔξω... Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω.

Ὁ Ταιμπόρ σηκώνεται, ρίχνει μιὰ φοβισμένη ματιὰ στὴ Ζολάν καὶ τὸν ἀκολουθεῖ πατώντας κι' αὐτὸς στὶς μύτες τῶν ποδαριῶν του.

ΤΕΛΟΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ἀποκλειστικότητα: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία: Ὀδὸς Λέκκα 22 — Ἀριθμὸς 10 — Τιμὴ δραχ. 2

Δημοσιογραφικὸς Δ/ντής: Στ. Ἀνεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οἰκονομικὸς Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηδασικλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Ο «ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ»

σᾶς παρουσιάζει τὸ ἀριστούργημα τῶν ἀριστουργημάτων του, μὲ τὸν τίτλο:

«ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ»

Ἐὰν ἡ «ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΩΝ» σᾶς ἐγοήτευσε, τὸ «ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ» θὰ σᾶς ξετρελλάνῃ.

Ὁ Ταμπόρ, ἡ Ζολάν, ὁ Μπουτάτα, ὁ Πιτσικόκο καὶ ἡ πανώρια μελαψὴ βασίλισσα τῆς Ζούγκλας

ΓΙΑΡΑΜΠΑ

σὲ μιὰ ἀποθέωσι συναρπαστικῆς δράσεως καὶ ὑπερανθρώπων ἡρωϊκῶν κατορθωμάτων.

Τὴν ἐρχόμενη Παρασκευὴ διαβάστε ὅλοι καὶ ὅλες :

«ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ»

